

Mag. 78.6 Sa

36.9 Sa-7

Mag.
78.6
Sa

RHB

Samling

af

Club = Sange.

Kiøbenhavn, 1787.

Vaa Chr. Gottl. Profts Forlag.

Erykt hos P. Sorrebow.

1871

36. 900

5a 59

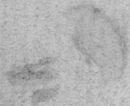
1871 - 1872

1871

1872

9775

Begyndelses-Sange.

I.

Milde, som Aftenstjernen, smile
Sande Glæder til os ned!
De forskjønne Mandens Hvile,
Og belønne Dagens Sved!
Ham hver ædel Broder møde
Med uskræmtet Favnetag,
Og en rolig Aftenrøde
Slutte den anvendte Dag!

Sjælens blide Fred forsamle,
 I fortrolig Vennekreds,
 Yngling, Manden og den Gamle,
 Med den soundne Dag tilfreds!
 Ved dens Harmonie forsvinde
 Forskjæl mellem Stand og Aar!
 Her graatstet Olding minde
 Glad sin Sommer og sin Vaar!

Her, ved Venkabs Bæger, lyder
 Sang om ædle Brødres Daad,
 Og Goddædighed udgyder
 Hjælp og Trøst til Armod's Graad.
 Her uskyldigt Skjæmt forbinde
 Vi med Venkabs Favnetag,
 Og Blufærdigheds Gubinde
 Smiler til vort Vennelag.

Ædle Venkabs! Du, vor Hæder!
 Stadig du iblandt os boe!
 Adle du vort Selskabs Glæder,
 Og befæst vort Hjertes Noe!

Du, som over Hjerter byder,
 Dig til Hæder synge vi:
 Edle Venſkab! intet bryder
 Dine Sønners Harmonie!

Thaarup.

2.

Enhver, hvis Sjel er ſtemt til jevne Glæder,
 Urørt af Vrens Flitter, Guldet's Klang,
 Enhver, hvis Fryd er Clubbens ſande Hæder,
 Han høre, mærke, føle denne Sang!

Er det ei nyttig Kundſkab, ſom opliver,
 Forædler, styrker, nærer vores Sjel?
 Her fremmed Viisdom jo vor egen bliver,
 Her aabnes for Enhver dens rige Væld.

Euterpes Konſt fortryller her vort Dre,
 Dens blide Vælde føle, elſke vi;
 Med trefold Belyſt vi dens Toner høre,
 De ſkildre vore Hjerters Harmonie.

Vi glade hvile her af Dagens Møte,
 Hver i sin Kreds har virket Folkegavn,
 Med skyldfrit Spil vi stundom os fornøie,
 Og Bindelyst er her et u hørt Navn!

I lidet Vennekav vi snart os fryde
 Ved mandig Tale og ved muntert Vid,
 Mens broderlig vi Evans Gaver nyde,
 Og undres over hastig suundne Tid.

Snært følge vi de jevne Fædres Skikke,
 Vi synge rask, ved fulde Glasses Klang,
 Og ædle, store Landsmænds Hæld vi drikke,
 Og prise deres Daad med Hæders-Sang.

Dog, om end Glædens rene, høie Stemme
 I dette Vennekabs Tempel stedsse lod;
 Vor Broders stille Sukke vi fornemme,
 Og villig, kraftig lindre vi hans Nød.

Hæld eder, Mænd! vort ædle Selskabs Fædre!
 I oplod Kilden til saa riig en Fryd,
 Ei blot ved Sang vi eders Daad vil hædre,
 Men ved at øve nordisk Borgerdyd.

O! længe, længe disse Glæder nydes!
 Vor Samfund blive os, som hidtil, kjær!
 Og selv med solvgraae Tisse skal vi frydes
 Ved Mindet af den Lyst, vi nåde her.

Riber.

3.

Som Mænd og Brødre vi samles her,
 Og ædel, værdig og nordisk Glæde
 Vår føles tredobbelt af Enhver,
 Hvis Hæld det blev i vor Kreds at træde!
 Vi følge trolig Naturens Stemme,
 Og hvo iblandt os tør vel forglemme
 Dens store Bud?

Af Modens Lænker vi fængsles ei;
 Vi elske Kundskab og jevne Sæder,
 Og rene Dyder, som bane Veie
 Til Sjæle-Ådel og Borgerhæder;
 Ei Lykkens Blandværk vort Syn forblinder;
 Vor Agt, vort Vennskab han ene vinder,
 Som handler vel!

Og glade hylde vi Venfjabs Navn;
 Hvo af os føler ei stadig Jver
 At fremme indbyrdes Lyst og Gavn?
 Thi Broder-Nanden vor Varm opliver.
 Hver Broders Fryd er os fælles Glæde,
 Og langt fra dette vort Venfjabs Sæde
 Skal Rummer flye.

Vort Selskabs Hæder skal varig staae,
 Paa faste Støtter vi den so bygge,
 Og Kvindes Vill ei vort Bryst skal naae;
 Dag Venfjabs Skjold er vi stedsse trygge;
 Og hver, hvis Lyst er vort Selskabs Ære,
 Det Hæders Navn han, til Løn, skal bære:
 Han er vor Ven!

Riber.

4.

Du vort Selskabs Skytsgudinde!
 Hulde Venfjabs! smil herved!
 Din Velgiernings glade Minde
 Samler os paa dette Sted.

Og

Og hver Gang vi samles her,
 Det en Fæst for Venſkab er.

Selv du var vor Samfunds Moder,
 Selv du knytted' dette Baaud;
 Mangen nidkjer, værdig Broder
 Ledtes til os ved din Haand.
 Og hvo dem ſkal blive liig,
 Han maae ſjænkes og ved dig.

Dig til Priis vi ſtadig brændte
 For dit Yndlings = Selſkabs Vel;
 Thi den Flamme, du antændte,
 Gav du Næring i hver Sjæl.
 At det blev og er endnu,
 Hvo har gjort det uden du?

Mangen Broder du bedrøvet
 Saae at vandre fra os hen,
 Mangen Ven, ſom var os røvet,
 Gle henrykt hid igien.
 Hines Sorg og diſſes Fryd
 Priſer dig, trods Sagens Lyd.

Edel Glæde stedse bygger
 Sig et Tempel tæt ved dit;
 Den blandt dine Palmers Skygger
 Dine Sønner gjæsted' tidt;
 Musers Gunst, vor Fryd og Noes,
 Alting, alting gav du os.

See os her erkjendtlig glade,
 Læs din Lovsang i hver Sjæl!
 Aldrig os din Land forlade!
 Da borttog du alt vort Hæld.
 Stedse trone Venfæb her!
 Evigt da vort Selskab er.

Rahbel.

Paa Kongens Fødselsdag.

5.

Den Mand, som talte mig blandt Sine,
 Og gav mig Love, Næring, Noe,
 Den Mand, hvis Fædre elskte mine,
 Og disse tjente kjækt og troe.

Den

9

Den Mand, som skabtes til at være
Utaltes Herre, — Fader, — Gud;
At elske ham er Pligt og Ære,
Fornuftens, Hjertets, Himlens Bud.

Saa tænker hver, som sønlig skønner
Landesfad'rens sande Værdighed,
Saa tænkte Nordens ædle Sønner,
Og sølte Kongefjærlighed.

Den Viggo bød sit Sværd at støde
I feige, lumste Hjartvars Bryst,
Sin Død han ilte glad i Møde;
„Jeg Rolf har høvet,“ var hans Trøst.

Snart Magnus vorder Glendens Bytte;
For Sværdet faldt hans kiække Mænd.
Kun Reidar! du kan ham beskytte,
Og du var Nordmand, Kriger, Ven.
Du ilte — greb ham — Pile regnte,
Dog glad du fulgte Trostabs Kald,
Med Bryst mod Bryst du død hensegnte,
Og Stender selv begræd dit Fald.

Dit Navn, o Torm! vi bør berømme;
 Thi Landets Fader frelste du;
 Da Malmens flod i hede Strømme,
 Du ham, kun ham du kom ihu.
 For ham af Ildens Vold at redde,
 Du glemte Fare, Liv og Alt;
 Høit slog din Barm af sønlig Glæde,
 Da i din Arm Monarchen faldt.

End Folkets Stemme til os lyder,
 Da Danmarks Fredrik var i Nød!
 En konstig Torden Fængslet bryder,
 Og rundt om raser Skræk og Død.
 „O Kongen! Kongen! mon han lever?“
 Saa kreg den angstbespændte Hob;
 Den seer ham frelst, — og Lusten bærer
 Af Hjertets høie Fryderaab.

Som hine elskede Christians Fader,
 Saa elske vi vor Christian!
 Hvo ham i Kampens Ild forlader,
 Som Ridding haanet, vorde han!

Men og i Fred vi hans bøv være,
 Hans Staters Flor vort Diemeed,
 Og sidste Slægt af os skal lære
 At øve Kongekjærlighed.

Niber.

Paa Dronningens Fødselsdag.

6.

Nast de fulde Glas skal klinge,
 Tømmes, fyldes strax igjen;
 Glædes-Sange sig skal svinge
 Takkende til Himmelen,
 Alt fortolke bøv den Lyst,
 Som opfylder Danstes Bryst!

Danske hade Evang og Smiger;
 Den er Skik blandt Sydlinger;
 Denne glade Sang, som stiger,
 Taler Hjertets Følelser.
 Glæden vidner, at vor Sjel
 Tøler Tvillingrigets Hæld.

A 6

Benner!

Venner! Glæden, som vi smage,
 Troer vor Dannebod sin Koes;
 Mange blive hendes Dage,
 Fro, som denne Dag er os!
 Længe leve Dannebod,
 Lykkelig, som hun er god!

Kahbel.

Paa Kronprindsens Fødselsdag.

7.

Naar Ostens Straale mild udbreder
 Sit Purpur og fremkalder Glæder,
 Da rørte Hymner møde den ;:
 Saa skal vor Sang, o Fredrik! møde
 Din Manddoms blide Morgenrøde, ;:
 Og henrykt takke Himmelen.

Det blev dit høie Kald, at bære
 Engang en Krones Vægt og Være,
 Til Hæld for dem, som lyde dig! ;:

Og

Og Himlen dig skal Evne give
 Til viis og god og stor at blive, :;
 Saa bli'er du glad og lykkelig.

O Kongesøn! gid Smigers Stemme
 Dig ei forsøre til at glemme,
 At Jordens Gud er Støvet's Søn; :;
 At det er Arbeid at regjere,
 Saa skal Dit Hjertes Bifald være :;
 Din og den gode Konges Løn.

Naar Christian til sine Fædre
 Gaer selvgraae hen, og til det Bedre,
 Til Kongers lyse Evighed, :;
 Og Landet ved hans Urne græder,
 Da skue de Taarer, som den væder, :;
 Til Minde paa dets Kjærlighed.

Og, naar Du paa hans Throne stiger,
 At herste over Land og Riger,
 Og hyde faderlige Bud; :;
 Da gid Din glade Sjel fornemme,
 At du fik Magten, Hæld at fremme, :;
 Fra Kongers store Konge, Gud!

O Kongesøn! da skal du være
 Dit Riges Vel, Din Krones Ere,
 Og Dine Undersaatters Lyst; :,:
 Og deres glade Myriader
 Dig kalde deres Gud og Fader, :,:
 Og Himlen ynede deres Nøst.

Med Bøn vi ville Dagen hædre:
 Han vandre hver Dag til det Bedre,
 Vor gode Konges elskte Søn! :,:
 Hans Ungdom skøn som Baaren være!
 Hans Manddom glade Frugter bære! :,:
 Belsign ham, Gud! og hør vor Bøn!

Thaarup.

Paa Arveprindsens Fødselsdag.

8.

Kom Brødre! Brødre! skænk mig Viin!
 Paa denne Dag, da Glæde
 Opliver Millioners Sind,
 Skal jeg da ene græde?

Nei,

Nei, Skjebne! Skönt du hader mig,
 Jeg dog i Dag skal trodse dig.
 Kom Brødre! Brødre! Skænk mig Vin!

Lyksalig Dag, som første Gang
 Vor Fredrik saae at smile,
 Du stemmer Sjelen op til Sang,
 Og alle Plager hvile.
 Paa dig jeg spøge vil og lee,
 Og rolig mod min Morgen see.
 Kom, Brødre! Brødre! Skænk mig Vin!

Saa Skænk da i paa Fædres Skif!
 Den Skaal til Skyen trænge!
 Gid længe leve Frederik!
 Vor Fredrik leve længe!
 Den Skaal er hele Landets Bøn
 For femte Fredriks store Søn.
 Kom Brødre! Brødre! Skænk mig Vin.

Wibe.

Til Søstrene.

9.

Skaberens skued' den nyffabte Klode,
 Usødte Menneskers Skjæbner han saae,
 Og, for paa disses Umildhed at bode,
 Mild bød han Druer opvode derpaa.
 Men end han et Mørke blandt Tingene fandt;
 „Bliv Piger!“ saa bød han, og Mørket forsvandt.

Hines Velgjerning vi glade velsigne;
 Derfor en Sang vi dem ofrede nys,
 Men hvad er Druernes Nektar at ligne,
 Brødre! mod disses fortryllende Rys?
 Hvad Lampernes Skin er mod Solens Ild,
 Er Perler i Glasset mod Pigerens Smil.

Hver af os derfor, til Søstrenes Ære,
 Fylde det vinkende Glas til sin Rand!
 Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
 Den, som er ugivt, kan vel blive Mand;
 Den Sandhed bestandig urykkelig staaer:
 Enhver har sin Donna, har havt eller faaer.

Du,

Du, som, i Hymens lykkelige Kjæder,
 Ved en Venindes fortrolige Darm,
 Nyder en Forsmag paa Himmelen's Glæder,
 Glemmer hver Sorg i den Yndiges Arm;
 Skøn glad paa din Lykke! tag Glasset og præs
 Den Engel, som skabte dig dit Paradies!

Du, som, med Haabet ved Siden, fremiler
 Glad mod din Elskovs dig vinkende Maal;
 Trødser hver Hindring, imedens hun smiler,
 Blander med Kys hver Besværligheds Skaal;
 Lykkelige Broder! den Sang være din:
 Hver Broder en Donna sig vælge som min!

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
 Nægtes hvert Glimt af sødtsmilende Haab,
 Spottet af Skiebuen, uhykkelig, græder,
 Spottet af Echo, gjentager dit Raab;
 Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
 Din Broders og Alles forenede Fryd.

Høit lyde Glassenes klingende Toner!
 Høit lyde Brødres forenede Røst!

Yndige Piger og kjærlige Koner
 Leve os alle til Hæld og til Trøst!
 Til Ære for Elskov, alt Levendes Maal,
 I Koner! I Piger! I Skionne! Jer Staal!
 Baggesen.

10.

Bore elskte Søstre leve!
 Brødre! stemmer i med mig!
 For Enhver den Ædle svæve,
 Som han har udkaaret sig.
 Sig ingen dermed maae undskylde,
 Hans Time end ei kommen er;
 Enhver, som Venkabs Lov kan hylde,
 Maae elske; thi han er det værd.

Bort fra os, hvo grusom frænker
 Den, ham Haand og Hjerte gav,
 Han gjør Hymens Baand til Lænker,
 Ægtekab til Elskovs Grav;
 Og bort med hver, som den kan svige

Han

Han elsked', og der var ham huld!
 Hvo troløs handler mod sin Pige,
 Hans Venstskab er ei prøvet Guld.

Leve hver en ædel Mage,
 Som, ad Livets tunge Vei,
 Manden trofast vil ledjage,
 Haand i Haand, og trættes ei!
 Naar Kummer ham til Taare nøder
 Vortkysser hun dem, før de faldr,
 Hver Fryd hun deler og forsøder,
 Hun er hans Raad, hans Ven, hans Alt!

Leve Pigen, som indtager
 Omme Yngling uden Svig,
 Og hans Sjæl til Dyden drager,
 Bed at drage den til sig.
 O mangan Ynglings Skytsgudinde
 En ædel, yndig Pige var;
 Hvor kan han blive Dyders Fiende,
 Naar hun dem elsker og dem har?

Lever længe lykkelige,
 Elskte Koners sønne Mænd!
 Hver, som sukker for en Pige,
 Blive elsker varmt igjen!
 Sid den, hvis Dukk end frie omsvøve,
 Snart Amors Tænker bære maae!
 Nu alle vore Søstre leve,
 De, vi alt har og end kan faae!

Kahbel.

II.

Fylde hver sit Glas til Nanden!
 Bacchus elsker bredfuldt Maal,
 Klinker glade med hinanden!
 Drikker, hver sin Piges Skaal!
 Fordom, Evang og Grillen vige!
 Ingen af os være Nar!
 Ingen skamme sig at sige
 Høit, hvad Navn hans Pige har!

Ingen uden Toffen tænker
 Ondt om Vin og Kjærlighed.

Bacchi

Bacchi Krands og Amors Lænker
 Skammer ingen Klog sig ved.
 Ingen er saa stor en Tigger,
 Alt han vil, Alt skal forgaae.
 Mon en Verden, uden Piger,
 Noget Lime kunde staae?

Gaaer du herfra rundt om Kloden,
 Til du kommer her igien;
 Elskov overalt er Moden,
 Tyrk og Jyde lyde den!
 Elskov har os alting givet;
 Hvo blev uden Elskov fød?
 Elskov gav os alle Livet;
 Uden den var alting død.

Lad endog et Marmor-Hjerte
 Hos en Pige, her og der,
 En og anden volde Smerte;
 Smerten selv er stundom kjær.
 Pirres du for stærkt i Vandet
 Af en troløs Delia;
 Nu! saa søg dig op en anden;
 Der er fleer hvor hun kom fra.

Ingen

Ingen af os her sig skamme,
 Hvis hans Sjel er Dydens Ven,
 Ved en reen og ædel Flamme,
 Og den Møe, som tændte den.
 Ud med Navnet! Ingen svige
 Lev — — — lykkelig!
 Himlen give dig, min Pige!
 Den til Mand, jeg ønsker dig!

Baggesen.

12.

(Efter Búrger.)

D! hvem der har en Vennevis,
 Den Mand er lykkelig,
 Han eier Alt i dette Liv,
 Det sande Himmerig.

Han blæser kun af Ondskab Tid,
 Og Frue Fortunas Had,
 Og, om han ikke har en Hvid,
 Er han dog lige glad.

Bort

Vor Jord kan løbe eller staae,
 Kan dreie sig omkring,
 Og Alting op og ned kan gaae;
 Han ændser ingen Ting.

Hui! siger han til Regn og Blæst,
 Gjør I kun hvad I kan!
 Du gjør kun Viind, min gode Blæst!
 Og Regnen gi'er kun Vand.

Al Modgang agter han som Slud,
 Er fri og frank og fro,
 Og synger glad udi sin Gud,
 In dulei Jubilo.

Og ingen Skjæbne er saa barsk,
 At den ham skræmme kan;
 Han er bestandig frisk og karisk,
 Og raske, som Fisk i Vand.

Og han er ædel, god og viis,
 Trods nogen Stoiker,
 Og drømmer sig i Paradiis,
 Alt med sin Hjertens kjær.

Kort:

Kort: ingen Tunge sige kan,
 Hvor lykkelig den er,
 Som sige eller synge kan,
 At ham hans Vio har kjær!

Stabbel.

For de Fattige.

I 3.

Han, som kan ene Glæder skænke,
 Velgjørende vort Hjerte bød,
 Ved Glædens Væger at betænke
 Forladtes Graad og Armes Nød.
 Op! Brødre! følger dette Bud
 Fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Han bandt, med en harmonisk Kjæde,
 Hver Broder til sin Broders Sjæl,
 Gav Ynkssomhed med dem, som græde,
 Og Attraae til at gjøre Vel.
 Da lod hans Næst saa faderlig:
 Hvo som er god, han ligne mig!

Hans

Hans Fred har den, som villig lætter
 Sin kummerfulde Broders Nød,
 Som slukker Tørst, og Hunger mætter
 O var det blot med Vand og Brød;
 Thi Gud seer ei paa Riges Haand,
 Men paa den fromme Givers Aand.

Og Guldets Værd ved Graven svinder,
 Dets vise Brug kun adler det;
 Selv Diadem og Seiersminder
 Er Evighedens Vægt for let,
 Men for den Skjærv, vi Armod gav,
 Vor Løn er over Tid og Grav.

O! nu da Glædens Sange lyde,
 Betænker Armods bange Aand!
 O lader Medynks Taarer flyde,
 Og rækker den en hjælpsom Haand!
 Op Brødre! følger dette Bud
 Fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Thaarup.

 I 4.

(Efter Claudius.)

(To Stemmer.)

Brødre op! drikker Viin!
 Thi kun for de Gode
 Er den gode Viin;
 Bærer frisk til Mode!
 Glæder Sands og Stnd! ;:
 Brødre op! drikker Viin!
 Stemmer i: Sid alle Svage
 Snart maae nyde Sundheds Dage!

(Chor fra Begyndelsen til Tegnet.)

(To Stemmer.)

Brødre op! drikker Viin!

(To Stemmer.)

Herligt er Alting her!
 Smertes tidt dog saare
 Midt i Glædens Skjød,
 Mangen bitter Taare
 Under Maanen flød. ;:
 Herligt er Alting her!

Dem,

Dem, som sukke, klage, græde,
 Gud! o giv dem Fred og Glæde!

(Chor fra Begyndelsen til Tegnet.)

(To Stemmer.)

Herligt er Alting her!

(To Stemmer.)

Brødre op! drikker Viin!

Hver en Broder blive

En retskaffen Mand!

Gavne, trøste, give,

Hjælpe, hvor han kan! ;:

Brødre, op! drikker Viin!

Arme! skjælv ei for at bede!

Kald os kun; vi ere rede!

(Chor fra Begyndelsen til Tegnet.)

(To Stemmer.)

Brødre, op! drikker Viin!

(To Stemmer.)

Seer! o seer! Brødre, seer!

Gud jo gi'er os gjerne,

G'et han ei Enhver
 Soel og Maane, Stjerner,
 Og utalligt meer?
 Seer, o seer! Brødre seer!
 Arme! Skjælv ei for at bede!
 Vær vi og ei være rede?

Chor.

Arme Mand! Arme Mand!
 Skjælv ei for at bede!
 Hvorfor frygter du?
 Vi jo ere rede.
 Kald os kun, og nu!

(To Stemmer.)

Brødre! op! drikker Viin!

Riber.

Hæders

Hæders-Sange.

15.

Svend Tveskjæg havde sig en Mand,
 Som Thorvald heed;
 I Leding rask og bold var han,
 Men blid i Fred.
 Hans Snekker seiled' vide om
 Fra Havn til Havn,
 Og gjorde, hvorsomhelst de kom,
 Berømt hans Navn.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Han købte Fanger, gav dem frie,
 Og klædte dem,
 Og sendte Mænd, fra Slaverie,
 Til Huus og Hjem.
 Og mangan Olding fik sin Søn,
 Sin Alders Trøst,
 Og mangan Møe sin Veiler Skjøn,
 Sin Ungdoms Lyst.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
 Høit var hans Mod;
 Men aldrig dypped' han sit Spyd
 I Svages Blod.
 Han fulgte Svend paa mangt et Tog,
 Med Herrefjold;
 Og hans Nærværelse forjog
 Al grusom Vold.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

De hidsed' Eeil i høien Naae,
 Det var Kong Svend,
 Han færdes over Vølgen blaae,
 Med sine Mænd.
 At gjæste Bretland var hans Agt;
 I Land han steeg.
 Og Alting for hans Overmagt
 Tilbage veeg.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Men Bretlands Hertug ikke sov,
 Han samlede
 En talrig Hær, i mørken Skov,

Af Ryttere.

Den danske Trop kom ilde an
 Ved denne List,
 De bleve fangne Mand for Mand,
 Og Svend tilsidst
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Og hør du Fangesoged sin!
 Og mærk mit Bud!
 Du skynde dig i Taarnet ind,
 Før Thorvald ud!
 Ei sømmer Vold og Fængsel den,
 Hvis tappre Haand
 Han læst saa mangen faver Svend
 Af Trældoms Baand.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand,
 Med dette Bud.
 Men Thorvald svor en Eed paa Stand:
 Jeg gaaer ei ud!
 Jeg fri, og Kongen|blive her
 I fremmed Vold?
 Nei! da var Thorvald aldrig værd

At løfte Skjold.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Saa stor er ædle Sjeles Magt!

Enhver blev fri

Paa Thorvalds Bøn, og for den Agt,

Han var udi.

Og aldrig glemte siden Svend

At vise sig

Imod sin Ungdoms brave Ven

Taknemmelig.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Svend Tvestjæg sad hos Æll og Mjød,

Med Konger fleer,

Og klappede paa Hynde blød:

Sid, Thorvald! her.

Din Fader styred' aldrig Land,

Som En af os;

Men den er Jarl og Edelmannd,

Der naaer din Noes;

Thi Thorvald har reddet sin Konge.

Storm.

16.

Herr Zinklar drog over salten Hav,
 Til Norrig hans Cours monne stande;
 Blandt Gulbrands Klipper han fandt sin Grav,
 Der vanked' saa blodig en Pande.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaæ,
 For Svenske Penge at stride,
 Hjælpe dig Gud! du visselig maae
 I Grasset for Nordmanden bide.

Maanen skinner om Matten bleeg,
 De Bover saa sagtelig trille,
 En Havfrue op af Vandet stæeg,
 Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

Vend om, vend om, du Skotske Mand!
 Det gjælder dit Liv saa fage;
 Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
 Net aldrig du kommer tilbage.

Leed er din Sang, du giftige Trolb!
 Altidens du spaaer om Ulykker.
 Sanger jeg dig engang i BOLD,
 Jeg lader dig hugge i Stykker.

Han seiled' i Dage, han seiled' i tre,
 Med alt sit-hyrede Følge,
 Den fjerde Morgen han Norrig fik see;
 Jeg vil det ikke fordølge.

Bed Nomsdals Kyster han styred' til Land,
 Erklærende sig for en Fjende;
 Ham fulgte fiorten hundrede Mand,
 Som alle havde Ondt i Sinde.

De skjændte og brændte hvor de drog frem,
 Al Folkeret monne de frænke;
 Oldingens Asmagt rørte ei dem;
 De spotted' den grædende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
 Saa mildelig det end smiled',
 Men Rygtet om denne Jammer og Nød
 Til Kjernen af Landet iled'.

Baunen lyste og Budstikken løb
 Fra Grande til nærmeste Grande;
 Galens Sønner i Skjul ei krøb,
 Det maatte Herr Zinklar sande.

Soldaten er ude paa Kongens Tog;
 Vi maae selv Landet forsvare,
 Forbandet være det Niddings Drog,
 Som nu sit Blod vil spare!

De Bønder af Waage, Lessøe og Lom
 Med skarpe Ører paa Nakke,
 I Bredebygd tilsammen kom,
 Med Skotten vilde de snakke.

Tæt under Lide der løber en Sti,
 Som man monne Kringen kalde;
 Laugen skynder sig der forbi;
 I den skal Fjenderne falde.

Rissen hanger ei meer paa Bæg,
 Hist sigter graahærdede Skytte;

Nakken opløfter sit vaade Skjæg,
 Og venter, med Længsel, sit Bytte.

Det første Skud Herr Zinklar gjaldt,
 Han brøled' og opgav sin Aande;
 Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
 Gud frie os af denne Vaande!

Frem, Bønder! frem I norske Mænd!
 Slaaer ned, slaar ned for Fode!
 Da ønsked' sig Skotten hjem igjen;
 Han var ei ret lystig til Mode.

Med døde Kroppe blev Kringen strædet,
 De Navne fik nok at æde;
 Det Ungdoms Blod, som her udflod,
 De Skotske Piger begræde.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
 Som kunde sin Landsmand fortælle,
 Hvor farligt det er at besøge dem,
 Der boe blandt Norriges Fjælde.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
 Som Norges Uvenner mon true.
 Bee hver en Nordmand, som ei bliver heed,
 Saa tidt hans Dine den skue!

Storm.

17.

Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte,
 Som ansaae Tapperhed for Pligt,
 Og skjato ei, naar det gjældte.
 Saa var vor Tuel og Adeler
 Og Tordenskjold, og mange fleer.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Men frem for alle Svitsfeld kan
 Den Uforsagte hedde.
 Hvor saa sin Død saa vis som han,
 Og gif i den med Glæde?
 Og aldrig han forglemmes skal,

Thi Danmark frelstes ved hans Fald.
 Vort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Han under Gyldensløve stred
 Imod en talrig Fjende;
 I Striden havde han et Sted,
 Hvor der var Noes at vinde.
 Det Heltens Noes og Glæde er,
 I Kamp at være Fjenden nær.
 Vort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Nu luktes mangt et Dje til,
 Han Lag paa Lag dem sendte;
 Da pludselig hans stærke Ild
 Hans eget Skib antændte.
 „Kap Anker, Svitsfeld! flye til Land!
 „Ved Flugt du Livet frelse kan!“
 Men Dannemark var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

„Nei!“ svarte han, „flye vi derhen,
 „Staaer Danmarks Flaade fare,
 „Og skulde Danske vove den,
 „For eget Liv at spare?
 „Døe skal vi, men vi høynes maae!
 „Til sidste Mandedræt vi slaae!
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

„Til sidste Mandedræt vi slaae!“
 Hans Søemænd raske gjentog;
 De Ild og Død rundt om sig saae,
 Men uforsagt de sloge;
 Til Ilden ind i Krudtet brød,
 Og alle døde Heltedød.
 Bort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Og aldrig uddøer Hvittfelds Nøes,
 Hans kjække Søemands Minde;
 Vær de ei i hver Dansk Matros
 En værdig Landsmand finde?
 Naar Danmarks Værelse kalder os,

Com

Som de, vi hyde Døden Trods.
 Vort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs, Helte.

Kabbel.

18.

Slye langt fra fredsomt Folk i Nord,
 Blodstankte Sværd!
 Glad, Nordens Søn! psei arvet Jord!
 Syng gyldne Fred ved hørnrigt Bord.
 Men, tramper Boldsmand paa din Jord,
 Du uforfærd
 Med Fædres Arme, Fædres Mod
 Aftoe i Fienders varme Blod
 Dit Sværd!

Exempler nok paa gammelt Mod
 Min Landsmand har.
 Ei sparsomt Norges bedste Blod
 Kandt for en Fyrste, Landet god;
 Det Brysst, som Bærn for Odel stod,

Som

Som Klippen var.

Min Sang nu priser Hovlands Thor,
 En Stridsmand, i vort kjække Nord
 Selv var.

Den kjække Annas Sendebud
 Kom, mørke Nat,
 Til Steen; og meldte: Krigens Gud
 Soldaten bød at vove Hud
 Og trække rask i Marker ud,
 Og vindre brat
 En Seierfrands, Hiin Høvding stod,
 Og vilde spare Sarrisk Blod.
 Den Nat.

Han spildte da en Hoben Ord,
 Og blandt dem var:
 At Sneen skjulte Veie og Spor,
 At let man vildt om Natten foer;
 Men frem stod brat vor Hovlands Thor
 Og tog til Svar:

„Jeg eder Veien vise bør;
 „Jeg kjender hver en Steen og Stør,
 „Den har.

Knud

Knud Sehested venlig til ham saae,
 Og ham bifaldd,
 Og alle raabte: vi er faa,
 Men vi har Mod og Kraft at slaae,
 I Hovlands Spor vi trygge gaae.
 Strax Thor blev valgt,
 At vise Veie til Svenskens Hær;
 De følte først hans drøie Sværd,
 Og faldt.

Allene med sit arved' Sværd
 Og arvet Mod,
 Af Svenske standsed' han en Hær
 Og mindskede den usorfærd,
 At frelse Brødre Thor holdt værd
 Med eget Blod.
 Men de til Hjælp ham ilede,
 Med Seier Lykken kronede
 Hans Mod.

Thor førte ei Commando: Stav,
 Kun Bondemand;
 Han Hest og Vaaben Norge gav,

Han

Han ikkun som Dragon' reed af;
 Anførers Krands hans Arm ham gav.

Ham Fødeland

I Spidsfen saae for Sønners Hær
 At høste Gothe med sit Sværd,
 Som Mand.

Og derfor lever Thor i Sang,
 Mens Norge staaer;

Med gamle Helte nyder Rang,
 Som Givind for og Tjodolf sang,
 Paa Helte Norge aldrig Trang

I Verden faaer.

Naar Landsmænd eengang drage Sværd
 At Fædres Krands de blive værd,
 Jeg spaaer.

B. Prahl.

19.

Niels Lembæk var en Hødermand i Norge,
 Sit Lands Velgjører, Lærer, Ven,
 Som for sit Navn behøved' ei at borge
 Et Sted i Rangforordningen.
 Han glimred' ei ved Høiheds Glænde,
 Og ei ved Krigen Laurbærkrands.
 Hans] Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

En syrig Drivt bandt tidlig Lembæks Hjerte
 Til sine tappre Fædres Land;
 Han længtes, med en utaalmodig Smerte,
 At vorde det en gavnlig Mand,
 Og aagre med sit Pund og Tid
 Ved uberømt og stille Flid.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Stor for hans And blandt alle Næringsstænder
 Vor den, som i sit Ansigts Sved,
 Fremloffer Brød, med arbeidsvante Hænder,
 Og gjør sin Stats Lyksalighed.

Thi, uden Brød hvad er et Land?
 Var Mundhæld hos den kloge Mand.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Sin Videnskab han nu, af alle Kræfter,
 Udbredte i sin valgte Kreds;
 En Bondes Navn var Alt, han traged' efter;
 Han søled' det, og var tilfreds.
 Han søled' al den Bærdighed,
 Som boer i tavs Arbeidsomhed.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Fra Arilds Tid hist Gaarde ligge øde,
 Og sukke efter Dyrkers Haand;
 Kun Tidsel, Krat og Lyng er deres Grøde;
 De overtale Lembaks Mand.
 Velan! bliv min, bliv nyttig Jord!
 Lød venlig Patriotens Ord.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Strax Uglen og de vilde Dyr maae flytte
 Fra deres gamle Bopæl ud;
 For Mennesker den halvnedsfaldne Hytte
 Paa nye indretter Lembaks Bud.
 Hans Vink gjør Eng og Ager reen
 Fra hele Dyffer moesgroet Steen.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Til Markeskjæl forviiste maae de hægne
 Med stolte Mure om hans Jord.
 Han rydder, saaer og planter allevegne,
 Og Alting trives, Alting groer.
 Det varer kun en stakket Tid,
 Saa triumpherer Lembaks Flid.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Den hele Egn hans Konst paa ny opmaaler,
 Knap kjender han den selv igjen.
 Men hvilken Røst, hvor hans Exempel taler,
 Og vækker Agerdyrkeren!
 Sit sande Vel hver Naboer troer

Er blot at følge Lembaks Spor.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Mon Lembaks Flid til egen Binding higer?
 O hvad er Guld for sig en Sjel?
 Han prøvet Dyd og Stræbsomhed beriger;
 Selv har han Nok i Brødres Vel.
 Han skienked' Norge mangen Mand
 Ved sig i Drivt og Næringsstand.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Landmanden ei en større Vre kjender
 Udi Niels Lembaks hele Egn,
 End den, at faae af hans agtbare Hænder
 Et Brev og Plovens Sølvtegn;
 Thi Lembaks sanddrue Tegn det gjalder
 For hvad det burde overalt.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Sin Yndlings-Tid han og i Landsbyeviser
 Besang for Klippens muntre Søn;
 Han Agerbrug og Stræbsomhed anpriser
 Eenfoldig, yndig, varm og skjøn.
 Gid hver, som bær en Digters Navn,
 Som Lembæk sang til Folkegavn.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalønge Plov og Harv kan gaae.

Mens Vren, som han stolt undveeg i Live,
 Forfølger ham med Marmor Roes,
 Vi, Brødre! og hans Minde ville give
 Et velmeent Hæders-Sted hos os.
 Den største Mand har ingen Skam
 Af det, vor Club besynger ham.
 Niels Lembæks Roes skal evig staae,
 Saalønge Plov og Harv kan gaae.

Storm.

20.

At hædre ham, som mildt udbreder
 Blandt sine Brødre Hæld og Lyst,
 Og dette Livs Glendigheder
 Formilder med balsamisk Trøst;
 At vække Verden til at finde
 En ædel Drive til samme Navn,
 Og lokke Diet til at rinde
 Ved Tanken om den Frommes Savn;

Hertil blev Sang fra Himlens Throne
 Nedsendt, og Smag og Vittighed;
 Til dette Brug fik Harpen Tone
 Og Mandens Hjerte Følsomhed.
 Men ak! hvor tidt maae Dyd og Ere
 Til Last og Skam sin Krands afstaae!
 Den Krands, som Ingen burde bære,
 Hvis Sjæl ei slægted' Bernstorffs paa,

Skal Marmor tale, Musen tie
 Om denne Menneskenes Ven?
 Skal ingen Skjønson Sang indvie

Den store Mand til Himmelen?
 Kan og Camoenens svage Kræfter
 Naae sigt et Vemnes Værdighed?
 Nei! ydmyg den kun higer efter
 At skimte Bernstorffs Evighed.

Hvad Trolddoms Kunst har skabt det Mørke,
 Som Danmark saa fordunklet har?
 Siig, hvorfra Løgn fik Sandheds Styrke,
 Og gjennem Secler Sceptret bar?
 Den Løgn: at Slaverie ei kræfter
 Erværdig Landmands sande Vel,
 At Arbeid drives best i Lænker
 Og med en underkuet Sjel.

Forgjæves Sandheds Middag straalte,
 Omsonst Erfarings Stemme lød.
 Despotisk Fordom ikke taalte
 At Kundskabs mindste Glimt frembrød.
 Natur! du upartiske Moder!
 Har du fornødret Mennesket?
 At Broder eies skal af Broder,
 Naar skrev du en saa grusom Ret?

Men Bernstorff var for stor at bære
 Bankundigheds og Fordoms Baand;
 Saasnart han søled', han var Herre,
 Steeg, som en Dyr, hans stolte Aand
 Op til den adelige Tanke:
 At ogsaa være Menneſke;
 Bidt uden for den snevre Skranke,
 Som fængſler ſmaa Belgjærere.

„Stat op!“ ſaa lød en kjærlig Stemme,
 Der taled' i hans rørte Bryſt;
 „Stat op, med Faderhuld at fremme
 „Dit Gudsſes Vel, og vær dets Lyſt!
 „Bryd, ædelmodig bryd de Lænker,
 „Som tyngte Landets Dyrkere!
 „Hvo Eiendom og Frihed ſkjænker,
 „Han ſkjænker Staten Borgere.

„Medynkſom ſkue den ſtakkels Spæde,
 „Som ei endnu ſin' Gammer veed;
 „Hans Urvegods er Fædres Kjæde,
 „Han fødes til Elendighed.
 „Hvor ſynke de modløſe Hænder!

„Skjænk Agermanden selv sin Høst:
 „Strax virksom Iver ham antænder,
 „Strax yder han sin Sveed med Lyst.

„Vær Fader! see hvor Dyden græder;
 „Dens Spiir bortstødes med Foragt.
 „Fortvivlelse gjør' stemme Sæder,
 „Og Armod staaer med Last i Pagt.
 „Byd Velstand og Tilfredshed have
 „Din Undersaat opssra sit Fæe;
 „Lad, Væren i hans Barm opleve,
 „Og adle ham til Menneske.“

„See Hytter, hvor de' barske Vinde
 „Naar rystend' Olding i sin Krog,
 „See Engens grønne Pragt forsvinde,
 „Suurt Vand og Mos dens Sted indtog.
 „See den af Klinte skjulte Ager,
 „Læs her, at Dyrkeren var Træl;
 „Ja see det mavre Dvæg, som tager,
 „I sine Herrers Vaande Deel.

„O! hvilken Mark! hvor skøn og herlig!
 „Hvor viid for din velgjørend' Mand!
 „Føl stolt dit Kald, og udtræk hjærlig
 „En hjælpsom, viis og stadig Haand.
 „Saf saa, naar du er mæt af Dage,
 „Til dine Fædres Fred, og sig:
 „Jeg lod en Efterfølgert tilbage,
 „Som jeg har selv gjort lykkelig.“

Saa lod den blide Røst, som førte
 O Vonde! din betrængte Sag.
 Med villig Hu din Bernstorff hørte,
 Og skynded' frem din Friheds Dag.
 Det blotte Skin af Tab kan skrække
 Den feige Egennyttens Gen,
 Men Bernstorffs Mod kan intet svække,
 Han i sit Offer seer sin Løn.

Forgjæves Bierge sig opskjøde;
 Beskæmmede de snart forsvandt.
 Han gik sit Maal som Helt i Møde,
 Og kæmpede og overvandt.
 Landmanden eier nu sin Ager,

Nu er ham Foraars-Negn til Lyft,
 Med trefold Fryd han nu modtager
 Af Himlens Haand en frugtbar Høst.

Arbeidsomhed sit Hoved reiser,
 Og Ceres giver Flora Haand;
 Meer aromatisk Stakken kneiser;
 Meer kjernetungt er Høstens Baand.
 Med Landmands Velstand Mod frembryder;
 Hans Søn opdrages et til Træl,
 Men til at øve Borgerdyder,
 Og bruge Rigdoms Gaver vel.

Hvad sjeldent Monument henrykker
 Din Sjæl, forbauste Vandringsmand?
 Hvor uligt hine Konstens Stykker,
 Som hylede for en Tyran!
 Siig, Marmor! hvem du meest gjør Ære,
 Den, dig fortjente eller gav?
 Hvor sødt, taknemmelig at være!
 Hvor stort, at leve i sin Grav!

Barbar! som dine Brødre plager,
 Viig bort, thi Stedet helligt er!
 Du Ophavsmand tilj Suk og Klager,
 Hvor saare liden bli'er du her!
 Smil haanlig i dit Herresæde,
 Og dit forhadte Spir udstræk!
 Nyd umtsundt den usle Glæde,
 At være dine Slavers Skræk!

Men vid og føl, hvor du foragtes
 Af hver, som dig foragte tør;
 Ret som et Udyr du betragtes,
 Der stoler kun paa sine Kløver.
 Kun flet en Rang dens Skjændsel dækker,
 Som feider mod sit Fødeland;
 Og den, som Bondens Velmagt brækker,
 Tal Statskunst! siig os, hvad gjør han?

Men Himlen blidelig velsigne
 De Edle, Vise, Kjække faa,
 Hvis Hjerte dit, o Bernstorff! ligne;
 Bekrandsset deres Navn skal staae
 Og glimre stolt i Nygtets Tempel,

Blandt velfortjente Borgere;
 Og deres lysende Exempel
 Skal aabne Berden Dinene.

Den store Tidspunct, fuld af Glæde,
 Jeg salt i Vanden. forudseer,
 Da Frihed skal paa Lanken træde,
 Og Slaverie et være meer.
 Den kommer, Trællens Jubelhvile;
 Den kommer vist, og Bernstorffs Aand
 Skal høitidsfuld fra Himlen smille
 Ned paa de sønderflidte Baand.

Storm.

21.

Dmtrent en Miil fra Kjøbenhavn
 Paa hgie Gjentofis Bakke,
 Der staaer en Steen, paa den et Navn
 Et Neeg, en Skovl, en Hakke.
 Den Steen, det Navn hver Dannemand

Af Hjertet bør at prise;
 Saa vil og jeg, saa godt jeg kan,
 Og det i denne Vise.

Der er et Land paa Jorden her,
 Og Sveizerland det heder,
 Den ædle Frihed findes der,
 Og Lykke, Ro og Hæder.
 Der frygtes ingen Herremand,
 Ei nogen Fogeds Svøbe;
 Der Svig og Vold ei tvinge kan
 En Mand fra Gaard at løbe.

Sandt, Guld og Sølv er sjældent der,
 Der bruges ingen Penge;
 Men hvor der Flid og Frihed er,
 Staaer Ingen til at trænge;
 Thi aldrig saae man nogen Tid
 Den Arbeid at fortryde,
 Som veed, at Frugt af Sved og Flid
 Skal Søn og Hustrue nyde.

Gmellem os og Sveizerland
 Er Tydslands store Rige,
 Hvor mangen lille stem Tyrann
 Mishandler sine Eige.

Den Million af Herremænd
 (Hver vil durchlauchtig hedde)
 Troer andre skabt, til kun for dem
 At pløie, slæbe, svede.

Der var en Tid, da man blandt os
 Begyndte og at tænke,
 At Bonden, fast hver ved sit Gods,
 Var skabt at gaae i Lænke.

Og hvordan det end gik omkring,
 Blev, som man vilde have,
 Vor Bonde til en ussel Ting,
 Den stolte Adels Slave.

Det gik saa hen i mange Aar,
 Skjønt gode Konger stræbte
 At lette Bondens usle Kaar,
 Som for en Husbond slæbte;
 Men dermed kom det ingen Vel,

Som med saa meget andet,
 Thi gjerrig Udel sparte: Nei,
 Vi vil heherfke Landet.

Tilfildst der kom fra Tydskland hid
 En Tydsker uden Lige;
 Han faae og ynked' Bondens Slid,
 Og elskde Danmark's Rige.
 Selv Herremand, hvor han var fra,
 Han her fik Godesf og Bønder,
 Men var og stedse blev endda
 Vor Bondestands Belynder.

Grev Bernstorff var den Herres Navn;
 Den gode Tydske Herre,
 Han lod sig Danske Bondes Gavn
 Saa kjært og vigtigt være.
 Han kaldte sine Bønder frem
 Og sagde: „Børn og Venner!
 „Jeg skjenker eder Gaard og Hjem,
 „Og eder frie erksfender.

„Men I maae pløie dybt Jer Jord,
 „Hver sit for sig nu eier;
 „Saa eders Avl skal blive stor,
 „Og ikke som den pleier.
 „I for Jer selv, til Arbeids Løn,
 „Skal pløie, saae og harve,
 „Og, naar I døe, skal Søn for Søn,
 „Hvad I har samlet, arve.“

Dermed var Tingen i en Hast
 En anden Vending givet;
 Den stakkels Bondes Lænke brast,
 Hans Mod blev nu oplivet;
 Han stræbte rask og sølte sig;
 Det vared' ikke længe
 Før Bonden der blev flink og riig,
 Og avled' raske Dreng.

Med Frihed vorte Velstand til,
 Strax søltes Sagens Nytte;
 Saa sagde de: „Vi bør og vil
 „Opreise her en Støtte.
 „Bed Kongeveien skal den staae;

„Den

„Den Grevens Navn skal bære;
 „At alle Folk erkjende maae
 „Vor Tak og Grevens Vre.“

Hver Bondesøn, som Støtten seer,
 Jeg nu vil underrette,
 Hvad han bør tænke, naar han der
 Seer Støtten, nemlig dette:

„Den Herremand, som elsker os,
 „Og vil sin Bondes Nytte,
 „Har og fortjent sin Bondes Noes,
 „Om ikke just en Støtte.

„Men da vi see, at Kongen selv,
 „Bed Kongeveiens Side,
 „Seer denne Steen, ja synes vel
 „Den Ting ret godt at lide;
 „Saa kan han ikke lide den,
 „Som Bonden vil udsue,
 „Ja vist er Kongen Bondens Ven,
 „Det kan vi klarlig see.

„Han har jo selv saa mangen Mand
 „Sin Gaard og Frihed ydet;
 „Han vil, at i det ganske Land
 „Al Trældom blev udryddet.
 „Men det gaaer ei saa hurtig til,
 „Der meget staaer tilbage,
 „Skjont trygt derpaa vi lide vil,
 „Han hører Bondens Klage.

„Ja Bondens Klage hører han;
 „Naar Bonden da tør raabe
 „Mod Sviig og Vold, og er en Mand,
 „Saa har han Ret at haabe.
 „Belan, Enhver, som har et Bryst,
 „Og Hjerte udi Brystet,
 „Mod Adels Aag, med høien Røst
 „Skal see at faae det rystet.

Selv uden for hiint Sveizerland
 Der ogsaa Vønder gives,
 Som, glade, frie og muntre kan
 Ved Flid og Stræben trives.
 Saa frie er neppe Sveizeren,

Som

Som Norges raske Sønner,
 De lyde Kongen, Landets Ven,
 Og ere kjække Bønder.

Den Tid oprinder og for Jer,
 Som boe paa Danmarks Sletter;
 Ja denne Tid maaskee er nær,
 Som Jer i Frihed sætter.
 Men høit, ja høit vi raabe maae,
 Og holde ved at raabe,
 Da skal den vore og bestaae,
 Den Lykke, som vi haabe.

Der var en Tid, her Tydsken kom,
 Og hele Tydske Flokker,
 Og, hjemme vant til Herredom,
 Behandled' os som Vokker.
 Den Tid er ogsaa nu forbi;
 Vor Landsmand, uden Hinder,
 Kan see vort Larv, og staae os bi,
 Snart al vor Sorg forsvinder.

Ja Tiden kommer, kommer snart,
 See Joseph, Tydsklands Keiser,
 Forjager Trældom; med en Fart
 Den af hans Lande reiser.

Blandt Tydsklands mange Fyrster smaae,
 (Hvor bitte smaae de fleste!)
 Nys stor man Markgrev Baden sade
 Sin Bondes Vel befæste.

Grev Bernstorff selv en Tydsker var,
 Sligt os end meer bør lære,
 At Tydskland selv dog Mange har
 Som værd er vores Ære.

Ja den, som denne Sang har giort,
 Tør her i Sangen sige:
 Her findes end, og det er stort,
 Bør gamle Bernstorffs Lige.

Men et endnu: saa tidt vi saa
 Om Nag og Frihed støie,
 Vi først dog ret betænke maae,
 Hvad vi har saa for Die.
 Hvis Frihed skal bestaae deri,

Ei Lov og Pligt at lyde,
 Da gid vi aldrig blive frie,
 Og aldrig Naget bryde!

Den Mand er fri, som stræbe kan
 Til sin og Sines Lykke,
 Og hævde Ret, trods Rang og Stand,
 Mod hvo ham vil nedtrykke.
 Og som, naar han gjør Ret og Skjel,
 Udspørger ingen Herre,
 Den Mand er fri, som Kongen selv,
 Og saa bør hver Mand være.

Præm.

22.

Ei Kongers Smil, som Avind saarer,
 Ei Rigdom, tung af Armods Taarer;
 Ei stolte Slavers glatte Ord;
 Ei Marmorgrav, som Støvet gjenimer,
 Ei kjøbte Barders Jubelstemmer
 Sjør Manden lykkelig og stor.

Men

Men være god, som Verdnens Fader,
 Hvis Haand for mindste Kryb oplader
 Et Væld af Næring, Lyst og Fred;
 Men følge troe Naturens Stemme,
 Og Brødres Vel, som sit, at fremme,
 Er Vel til Hæld, til Evighed.

Saa tænkte du, hvis Gudheds Munde
 Skal staae til Seclerne forsvinde,
 Du, Bernstorff! Bondens sande Ven!
 Den Ret, ham fælles Fader skænkte,
 Og ussel Herkesyge krænkte,
 Du gav ham broderligt igjen.

„Kun over Hjerter vil jeg byde,
 „Saa løb dit Ord, „og Lænker bryde,
 „Som fængsle Flid og Mod og Dyd.
 „O! hviler Børn! i Friheds Skygge,
 „Og smager, nyder stedse trygge
 „Den gode Landmands rige Fryd!

Da saae du, Mand! med Faderglæde,
 Den Usles Graad din Haand at væde,
 Song

Som skabte Menneske af Træl;
 Og ærlig Dyd og mandig Iver,
 Og Fryd, som sidste Slægt opliver,
 Du saae dit Bærf, — og nød dit Hæld.

Og evig staaer din Hæder præntet
 Med store Træk i Monumentet,
 Som Skjønsonhed opretste dig.
 Til Efterverden skal det raabe:
 Hvo Bernstorffs Evighed tør haabe,
 Han elste Bonden broderlig!

Og vi, som Brødres Værd kan skønne,
 Din Daad med Hæderssang vi lønne,
 Fast staaer dit Minde i vort Bryst;
 Og Børnebørn af os skal lære
 Selv kronet Bøddel ei at ære,
 Men den, hvis Fryd er Brødres Lyft.

Riber.

23.

Lad den, som tryglet Rang og Hæder
 Og Millioners Eie glæder,
 Kun for Lyksalig skatte sig, ::
 Men han, som nød ved Flid den Ære,
 Sit Fødeland til Gavn at være, ::
 Er hædersværd og lykkelig.

O Gerner! du kan see tilbage
 Til hver af dine Levedage,
 Og hver tilsmiler dig med Fred.
 Vær lønnet ved din Pligt at fremme;
 Thi til dit eget Hjertes Stemme, ::
 Skal Fjønson Sandhed stemme med.

Og naar en Krig sit Uveir rulder
 Til Danmark hen, og Ild og Bulder
 Forkynde Heltes Hvitidsdag, ::
 Skal Land og Konge glade kjende,
 At Gerners Skib mod Storm og Fiende
 Er værdt at føre Danmarks Flag.

Thaarup.

24.

Philosophens sande Hæder
 Er at fremme Brødres Gavn,
 Og hans Sjels forborgne Glæder
 Meer end tomme Hæders Navn.
 Stolthed hvidster giftig Smiger,
 Kryber lumsk mod Thronen hen,
 Erens Mand ei Hæder tigger;
 Thi han vil fortjene den.

Herligt lyder Folkets Stemme,
 Naar det kalder ham sin Ven;
 Thi blot for dets Hæd at fremme,
 Svandt hans bedste Dage hen.
 Stolthed skjælver feig tilbage
 Ved den slet anvendte Tid;
 Men den Vises brugte Dage
 Gjør ham selv den sidste blid.

Gerner! hver af dine Dage
 Er os alle dyrebar.
 Folkets Røst skal høit gjentage

Hvad

Hvad dig Venfkab nynnet har,
 Længe Brødrers Hæld du fremme,
 Viisdoms, Dyds og Brødrers Ven!
 Gid din Hæder maae befæmme
 Hver, som ei vil føle den!

Thaarup.

25.

Held vorde den, hvis ædle Hjerte
 Bevæges ved sin Broders Nød,
 Som lindrer de Fortrængtes Smerte,
 Og Armods Hunger med sit Brød;
 Og, som en Engel smilende,
 Gaaer ei med Kammers Søn i Nette,
 Men vil hans Kaar og Hjerte lætte
 Som Broder og som Menneske.

Men dobbelt hædret den bør være,
 Som, ved sin forskende Forstand,
 Anvendte Viisdoms vundne Lære
 Til Gavn for elsket Fødeland;

Som

Som ikke grubled' for at naae
 Den Lærdes golde Navn allene,
 Men søgte Viisdom for at tjene
 En Verden, ei for Noes af faa.

Vel kan Monarchen herligt lønne
 Med Hæder Viisdoms ædle Søn,
 Men at oplyste Brødre skjønne
 Paa Mandens Værd, er dobbelt Løn.

Saa lyde da vor Harpes Klang
 Bor danste Archimed til Ære!

O Gerner! hædret kan du være,
 Ei vorde større ved vor Sang.

Din Hæder Havets Bølger bære
 Til fjerne Land ukrænket hen;
 Men for dit sidste Bænk dig være
 Det store Navn af Danmarks Ben.

Ei blot skal denne Slægt, som staaer,
 Men sidste Danske Afkom ære

Den Mand, som tænkte for at lære
 At lætte ringe Brødres Kaar.

Thaarup.

Naar erkjendtlig Sang belønner
 Fordums Daad i Fred og Strid,
 Da opflammes Nordens Søner
 Til at hædre vores Tid,
 Og til selv at naae engang
 Eftertidens Priis i Sang.

Og saa vores Old skal give
 Efterverden Hædermænd;
 Hvi skal den ei selv oplive
 Deres Priis, som hædre den?
 Hvi fortie vi dens Næs,
 Som er stor, skjønt stor blandt os?

Hvi skal Gerners Hæder gjemmes
 Til usødte Skjaldes Sang?
 Skjønt hans Navn skal aldrig glemmes,
 Aldrig kiende Undergang.
 Vi, som skue Mandens Værd,
 Vores Pligt hans Lovsang er.

Sømand! syng, og lad hans Nygte
 Lyde høit til fjerne Kyst;
 Thi dit Skib vor Gerner bygte
 Raft og stærkt i Stormens Dyst.
 Gerner gjorde og vor Havn
 Dyb og tryg til Sømands Gav.

Gerner! naar vor Flaade freder
 Mægtig om vort elskte Land,
 Om dets No, dets Held, dets Hæder,
 Glad dit Bærf du skue kan;
 Og vor Sømand seierrig
 Deler Seirens Priis med dig.

Nys vor Dof, vor Flaades Stytte,
 Blev saa mangen Sømands Grav;
 Gerner tog, til syvfold Nytte,
 Brave Sømand Byrden af.
 Trældyr drage nu det Nag,
 Manden forhen slavisk drog.

Sligt og meer vor Sang skal lære
 Vor og sildigst Eftertid;

D

Herligt

Herligt skal vort Bidne være
 Om vor Gerners Konst og Flid;
 Gerners Noes, ved ham vor Sang,
 Trodser Tid og Undergang.

Pram.

27.

Vort Fødeland er endnu rigt
 Paa Mænd, som gjør det Være;
 Man, ved at øve Borgerpligt,
 I Fred og stor kan være;
 Og hver, som fremmer Danmarks Hæld,
 Kan kræve Hæder som en Gjæld.
 Vort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Være.

Men høit blandt dem skal Gerner staae;
 Han længe det fortjente;
 I Dokken han os trælle saae
 Og ofte Døden hente.

Han

Han saae, at, trods vor haarde Slid,
 Det altid tog saa megen Tid.
 Bort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre.

„Her maae jeg hjælpe om jeg kan!“
 Udbrød han, fuld af Iver,
 Og hvad kan ei en Mand som han,
 Naar Danmarks Vel ham driver!
 Nu trælle Heste, vi er' frie,
 Og Gerner brød vort Slaverie;
 Thi Dannemark er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre.

En kunstig Mølle bygte han
 I Dokken, os til Bedste,
 Langt meer end før fem hundred' Mand
 Det gjør nu otte Heste;
 Og den befriede Matros
 Nu synger høit til Gerners Roes:
 Bort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre.

Og blandt de Store og de Smaae
 Gik om vor Gerner Nygte,
 Og mangen en kom ud og saae
 Den Mølle, han os bygte;
 Og hver har sagt, som det forstod,
 Han var saa klog, som han er god!
 Bort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre.

Rahbet.

28.

Herr Henrik han sidder saa tankesuld,
 Hans Hoved til Jorden mon hælde,
 Det gjør hannem Sjælen saa sorrigfuld,
 At Skjoldungens Stridsmænd mon trælde.
 Nu snurre de Guldhjul for Gangernes Skridt;
 Nu bruges kun Skjoldungens Stridsmænd til
 Strid.

Hil være Herr Henrik!

Herr

Herr Henrik han stander i hviden Sand,
 Der maler han Streger saa mange;
 Baade krumme og krused' som Møllevand,
 Baade rette og korte og lange.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Han kalder paa Sommermand, kalder paa Smed,
 Han viser dem Stregerne sine;
 De sige: Herr Henrik! hvorføre den Sved?
 Han svarer: for Brødrene mine.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

I to Gange tjuge og fire Aar,
 Hver Dannemand til stor Harmé,
 Af Skjoldungens Flyehavn Bandet opgaaer,
 Ved trældende Svemænds Arme.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

De stolteste Kæmper før der monne staae.
 De trælled' af Halsen fast Tungen,
 Gud naade den Mand, fra sligt Arbeid skal gaae
 Paa Havet og værne for Kongen!
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Jeg bygged' saa mangen en Mølle før,
 For Jarler og Præster og Bønder;
 Jeg tænkte: Gud lønner den Mand, der gjør
 En Mølle, som Flyehavnen tømmer.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Saa grubled' jeg baade ved Dag og ved Nat,
 Jeg havde ei Tanker til andet;
 Indtil jeg fik see den Mølle saa brat
 Opstaae ved min Haand udaf Sandet.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Og hør nu, I Hammer- og Dre-Mænd!
 Nu mærke I paa min Tale,
 For Binde:en vifter de Streger hen,
 Og førend at Solen mon dale.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Saa viiste han dennem heel tydelig
 I Sandet de Mølle-Stykker,
 Han maled' dem atter, enhver for sig,
 De vare vel tusinde Stykker.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Han talte de Tømmermænd Dyehug til,
 Bog Slaget af Smedenes Hammer,
 I tumle nu flux eders Jern i Jld,
 Og slække eders Eggestammer!
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

De Tømmermænd ginge med Hjernen fuld,
 Brat hen deres Dont at gjøre;
 En hugger en Axel, en anden et Hjul,
 Den tredie de Stolper føre.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

De Smede de grine af svarten Hæs,
 De kunde ei dette og dette,
 Gak, siger Herr Henrik, kun til eders Es!
 Jeg skal eder Donten vel lette.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Han gjorde dem Plader af Staal saa glat,
 Ved dem skal I Veien vel finde,
 I svinge kun Hammeren hurtig og brat;
 Da maae I vel smede i Blinde.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Det vared' i Uger, det vared ei meer
 End tjuge og en til Ende,
 Da feiled der ikke Stykker meer
 Af Flyehavns Mølle behænde.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Det var Herr Henrik, han blev saa let
 I Sindet, saa vel til Mode;
 Af alle de Stykker saa gjorde han eet,
 Og flux stander Møllen paa Fode.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Saa spænder han Gangere otte an,
 Den Flyehavn straxen at tømme,
 Det gruer i Livet paa hver en Mand,
 At see, hvor det Vand mon udstrømme.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Det undrer hver Mand, som tænker derpaa,
 At ei i et Døgn til Ende,
 Kan to Gange fire Noß mere formaae
 End fem hundred Mand udi trende.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Nu stander den Mølle i Kongens Flyehavn,
 Nu trælle ei Skjoldungens Helte,
 Men Møllen skal synge Herr Henriks Navn,
 Saalænge Skjoldungen har Helte.
 Nu snurre de Guldhjul o. s. v.

Og Møllen skal synge det dobbelt engang,
 Naar Kampenes Flamme os rækker,
 Naar stolt den forener sin vældige Sang
 Med Dannemarks seirende Snækker.
 Nu snurre de Guldhjul for Gangernes Skridt,
 Nu bruges kun Skjoldungens Stridsmænd til
 Strid.

Hil være Herr Henrik!

Selskabs = Sange.

29.

Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Steeg første Gang fra spæde Bryst,
 Hvor Himlen gav mig at fornemme

D 5

Det

Det første Glimt af Livets Lyst.
 Der, hvor jeg lærte Moder stamme,
 Og første Kjed ved hendes Haand,
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 Som brænder for mit Fødeland.

Og, naar, i Barndoms blide Dage,
 Til fremmed Egn vi løbe hen,
 Med Længsel ilte vi tilbage
 Til moderlige Hjem igjen.
 Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vort Minde dyrebar,
 Og henrykt Manden seer de Stæder,
 Hvor han som Barn lykkelig var.

Fra Ost, fra Vest, mod Polers Ende,
 Hvor en fornuftig Stemme lød,
 De samme Luer varig brænde,
 Som Himlen, som Fornuften bød.
 Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 Sit golde Fjeld med fornrigt Land,
 Et Marmorflot er ham hans Hytte,
 Og Fjeldet er hans Canaan.

Af denne ædle Lue brændte
 De fordums Helte af vort Land,
 Skjont de kun tvende Pligter kjendte,
 At elske og at døe som Mand.
 Saa glemte Hjalte Elskerinde,
 Og Fødelandet ene saae,
 Og faldt for det. Hans Trostkabs Minde
 Som Bautastenen varig staae!

Den bød dig, Absalon! at lægge
 Din Stav og gribe Sværd til Strid,
 At bytte Klosters lune Bægge
 Med Telt i Landets Trængsels Tid.
 Ei Storm ham skrækker, Mulm ham blinder,
 Arcona følte Danmarks Ven;
 Med Skjelven saae sin Overvinder,
 Med Glæde Menneket igjen.

De Danske Sletter, Norges Fjelde
 Har Minder paa den Kjærlighed,
 Hvor paa Monarchers sande Bælde
 Staaer fast i Feide og i Fred.
 Kjær har vi Fædre, Ven og Nige,

Dg Frugten af arbeidsom Haand,
 Men over Alt skal Flamme stige,
 Som brænder for vort Fødeland.

Du Trofskabs Minde i vort Norden,
 Uroffelige Fredrikshald!

Du trodsed' Carls gjentagne Torden,
 Og tændte Lynet til hans Fald.

Paa Klippens Fod, som Alter, brændte
 Et Offer for vort Fødeland,

Der Borgerkjærligheden tændte,
 For Landets Vel, sin Bye i Brand.

O Kongestad! din Seiers Minde

Til Dancks sidste Slægt skal staae!

Det Land, som Gustav vilde vinde,

Bag dine svage Volde laae.

Men Borgerkjærligheden vinder,

Og Gustav skjælver for sit Navn,

Hans Haab og Helte Gravsted finder

Omkring det frelste Kjøbenhavn.

Hver Dannemarks og Norges Pige
 Skal henrykt synge deres Navn;
 Hver Moder ofte Sønnen sige
 Om Fredrikshald og Kjøbenhavn;
 Og, mens han lærer stamme: Modere,
 Ham lære stamme: Fødeland,
 At elske Mennesket som Broder
 Men Fødelandet som en Mand.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
 Du Fødelandets Kjærlighed!
 Gjør Manden kjæk i Slagets Torden
 Og nyttig i den gyldne Fred!
 Vor Attraae Viisdoms Vørn skal ære,
 Alfader give Bifalds Smil!
 Den gode Borgers Navn at bære,
 Er Maalet, som vi sigte til.

Thaarup.

At være glad, er det en Kunst,
 Naar Viin i Glasset blinker,
 Naar Næsen lugter Punschens Dunst,
 Og Benne = Samqvem klinker?
 Jeg blæser ad den Lystighed,
 Som ikkun har i Vandens Sted,
 Og kommer ei fra Hjertet!

See Cleon med en Perial,
 Hvor er han fuld af Lyster!
 Han bær sig ad som han var gal,
 Og synger, leer og støjer.
 Men see ham hjemme i hans Huus,
 Foruden Selskab, uden Muus,
 Og see, hvor suurt han griner.

Han er saa gnaven og saa tvær,
 At han ei nogen lider;
 Hans Kone ham i Veient er,
 Af Børnene han bider.
 Det er hans sande Charakter,

Naar

Naar du ham anderledes seer,
Besseles han af Druen.

Gud hjælpe dem, som bruge skal
Proptrækker til sin Glæde,
Og hente Fryd i Flasketal
Hos Plum i Høibrostræde!
End om en lille Vodogra
Kom og forbød ham Viin? Hvad da?
Saa var han jo en Stymper.

Den sande Munterhed, som staaer
Uroffret selv i Smerte,
Den har sin Grundvold indensfor,
I et fornøiet Hjerter.
Det lyse Smil, som Dydens Søn
I Diet bærer, er hans Løn
For vel fudsørte Pligter.

Ham stikker ingen lønlig Braad,
Hans Sjel er Fredens Rolig,
Fornøiet med sin egen Lod,
Bed Næstens Lykke rolig.

Om hver en Ranke Væbler har
 For Viin, han lige lystig var.
 Det Fortrin har den Viise.

Men derfor skal 'man ikke troe,
 Den Viise Viin fordømmer.
 Nei! nei! een Flaske eller to
 Han selv ret gjerne tømmer.
 Hvor glad man er, saa bør man see
 At blive endnu gladere,
 Det kan jo aldrig skade.

Storm.

31.

Min Harpe er ei stemt til Krig,
 Jeg gruer for Kanoner,
 Og ydmygst vil frabede mig
 Blodstænkte Seierskroner,
 Endskiønt jeg nok gad lide dem,
 Som Vrens Stemme driver frem,

Sil

Til at forsvare Fødeland
Naar det har Forsvar nødigt.

Ei heller hader jeg den Skjald,
Som gaaer Tyrtaei Bane;
Han følge maae sit stolte Kald,
Og Martis røde Fane.

Jeg synger stundom selv om Blod,
Og det, som mere er, har Mod
At drikke hele Glas deraf;
Men det er Blod af Druen.

Imidlertid, o adle Fred!
Skal du mit Votum have,
Du Fader til Lykfsalighed!
Du Himlens bedste Gave!
O hvilken Lyst et Land at see,
Udi din Skygge blomstrende!
At see, hvor Store og hvor Smaae
Er samtlig vel tilmode.

Hvad er det for en Hiertens Fryd,
Naar man paa Gaden vanke,

At

At høre Bøverstolens Lyd,
 Mens Smedens Hammer banker.
 O Lyst! hvor travelt har enhver!
 Hvor Flid, i tusind Skikkelser,
 Fremvinkes af den Sikkerhed,
 Som Freden, ene giver!

Og hvis jeg ud paa Landet gaaer,
 Med Vandringsstav i Hænder;
 Saa seer jeg atter Fredens Spor,
 I hvor jeg mig henvender.
 Enhver er glad og veltilfreds,
 Og virker rolig i sin Kreds.
 Den modne Sæd nedtrampes ei
 Af fiendtlige Husarer.

O! Krigen er 'en grim Tyran,
 Gud frie os fra den Plage!
 Anfaldt den os, blev Bl og Vand
 Alt hvad vi fik at smage;
 Thi Raperne, de stemme Sviin,
 Tog vore Skibe og vor Viin,

Saa

Saa vist, saa vist som nogen Ting,
 Det skulde vi erfare.

Gid derfor Freden aldrig maae
 Fra vore Grændser drage,
 Gid alle Kapere forgaae
 Som fremmed Viin borttage!
 Gid hver en fredsom Konges Bryst
 Alt her maae føle Himlens Lyst,
 Saa skal vor Christian glæde sig
 Lange meer end nogen Konge.

Storm.

32.

Hvad var Livets største Glæder,
 Om vi stedse nåde dem?
 Hvo paa Roser evig træder
 Kjedes og tilsidst ved dem,
 Længsel selv vor Fryd forskønner,
 Naar den gives os igien,

Dg

Dg det første Favntag lønner
 Gavnet af den elskte Ven.

Dog er Knap een Fryd'henrunden,
 Før en anden følger den,
 Knap er Maiens Blomst forfunden,
 Høsten smiler strax igien.

Selv de kolde Vinter-Dage
 Skabe Glæder i vor Bryst,
 Da i Venne-Lag vi smage
 Edel og ublandet Lyst.

Hæld dig, skønne Aftenrøde!
 Atter samler du os her,
 Glade Hymner, som dig møde,
 Bidne, at du er os kjær.
 Venskab, blide Skyesgudinde!
 Smil til vore Dnsker ned,
 Lær med Nyttten at forbinde
 Glæde og Uskyldighed!

M. P. Kruuse.

33.

Vi Søemænd gjør ei mange Ord,
 Ei hylle eller prale,
 Om hvad der i vort Hjerte boer,
 Vør Daad, ei Munden tale,
 For sledske Kys og Favnetag
 Vi altid ta'er os vare;
 Thi under dette falske Flag
 De største Skjelmer fare.

I Stilhed gaaer Enhver sin Gang,
 Og gjør hvad Chefen byder;
 Endog ved lystig Sømands, Sang,
 Foragte vi en Skryder;
 Thi mandig Tavshed følger med
 De Kjække og de Gjeve.
 Hurra! er vor Beltalenhed,
 Hurra! vor Konge leve!

En Ven vi søge, tro og huld,
 Og som har staaet sin Prøve,
 I Omgang viist sig reen som Guld,
 I Striden som en Løve.

Og hvad En gjør for saadan Ven,
Derom maae Ingen snakke;
At gjøre' samme Skjel igjen,
Er vor Maneer at takke.

Vor Kjærlighed er tro og varm,
Med Fjas den ingen blinder,
En Pige i en Sømands Arm
Oprigtig Elskov finder.

Dog kalder Orlog os affted,
Og stolten Bimvel vaier,
Saa haste vi fra Kjærlighed
Om Bord, til Kamp og Seier.

Vi søge Fienden uden Skraal;
Thi Skraal forstyrrer Orden;
Vi svare paa hans bange Braal,
Med vore Stykkers Torden;
Og, naar han gaaer til dyben Bund,
Hvor flere af dem bleve,
Vi raabe Alle med een Mund:
Hurra! vor Konge leve!

Lode.

34.

Oldtiden havde een god Skik.
 Arbeide maatte fryde Maden;
 Fyrsterne selv bag Ploven gif,
 Pakkede Kornet selv i Laden.
 Smaaeherrer! kjende J Lee eller Loe?
 Kunde J tørste for Føden? Jo! jo!
 Sulde J maatte, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik.

Oldtiden havde nok en god Skik:
 Huuslighed klædte en Fyrstinde.
 Til al den Stads, hvori hun gif,
 Selv Hendes Høihed maatte spinde;
 Smaaepiger bruge nu Fødderne nok;
 Mon de kan dreie den snurrende Rok?
 Serkelsøs blev de, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik.

Måge dertil var denne Skik:
 Frøkener gjorde Huset Nytte,
 Malte selv en Lødsbedrif,

Satte den frem i reenslig Bøtte.
 Bøtter og Mælk er for Bønder og Fæ;
 Frøken og Junker er skaaren af Træ.
 Kæmper vi havde, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif.

Ei at forglemme den skønne Skif:
 Love og Folk var lige gode,
 Redelighed var Politik,
 Dannemænd da hverandre troede;
 Nu har vi Jura og Statskonst og Tæd;
 Tungen for smukke Folk sikker sig veed.
 O hvilken Lykke, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Hører Børnlille! nok en Skif:
 Stadighed var i Smag og Sæder;
 Datteren glad til Hæitid gif
 I sin Moerslilles Brudeklæder.
 Nu dreier Moden som Hjul os omkring,
 Aargammel Stads er en gyselig Ting.
 O hvilken Binding, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Dette

Dette var og en kostelig Skik:
 Gjæstefrie Velkomst løste Tungen,
 Hjertet blev varmt ved Fædres Drik,
 Latter og Omqvæd rens'de Lungen.
 Nu har man glimrende kaldt Assembly,
 Ligesom Maanestien spiller paa Sne.
 Og hvor langt bedre, om det gik,
 Efter hiin gamle gode Skik!

Endydermere var det og Skik:
 Sjæs hedde Sjæs og ei Fadaise,
 Ingen da Navn af Autor fik,
 Fjærend han havde lært at læse.
 Nu skriver hver, som kan tygge en Pen,
 Piner sin Muse, og trætter sin Ben.
 Vel vore Dren, om det gik
 Efter hiin gamle gode Skik!

Item var det og Oldtidens Skik:
 Konen til Takke tog med Manden;
 Han ikke efter Friller gik;
 Hun lod ham have No i Panden.
 Konen nu fjælent som Bagtelen slaaer,

E

Man-

Manden saa lønlig paa Dumpejagt gaaer.
 Vel vore Sluttes, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Priselig var og denne Skik:
 Pigerne kom lidt seent til Dandsen,
 Sjelden de sig en Skovtour fik;
 De bar, med Nette, Hæders-Krandsen.
 Bruden nu hopper saa kyndig i Seng,
 Skjenker sin Mand en fem Maaneders Dreng.
 Vel mangan Brudgom, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Hører endnu en herlig Skik:
 Brudgom og Brud var lige sunde,
 Konen hvert Aar en Arving fik,
 Otte-Punds Karle, røde og runde.
 Han ingen Helbred og han ingen Marv,
 Hvad kan de gjøre til Fædrelands Tary?
 Vel Esterflægten, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Endelig var det og Oldtidens Skik:
 Døttrene maatte lave Maden,
 Blev fra Parnas og Pifenis,
 Søndagen saaes de kun paa Gaden,
 Nu har de Følelser, Læsning og Vid,
 Kan ikke sætte en Gaas paa et Spid.
 Bee vore Piger, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Tode.

35.

Hvor herligt, herligt gif det til
 I Fordums Tid, før Thee og Spil
 Og Titler kom i Mode!
 Da sadde Nordens stærke Mænd
 Ved Gege:Vordet, Ben hos Ben,
 De sang og drak og sang igjen,
 Og priste Landets Gode.

De drak af pølemaalte Kruus,
 De sang om Kongen og hans Huus,
 Og bød ham leve længe.
 Af Sengen glad, af Glæden varm,
 Sik hver til Sit, med modig Barm,
 Faldt om Konens aabne Arm,
 Det spaaede raske Dreng.

De Dreng trivtes, vorte op
 Med mandig Sjæl i fyrig Krop,
 Til Hæd for Fædrehuset.
 Kom Fjenden, strax de droge frem,
 Og Mod og Styrke drog med dem,
 De sloge, bare Seiren hjem,
 Og sang igjen ved Kruset.

O gyldne Skif! som Norden god
 Gav Folket Modme, Styrke, Mod,
 Og Landet Held og Hæder,
 Hvi blev du ei bestandig ved
 At muntre trofast Enighed,
 Og adle Nordens Herlighed
 Ved jævne, stolte Glæder?

Hun kom, — den fjelne Blødhed kom,
 Og Cimbrers Skikke støbtes om,
 Og bleve nu saa sære.

Alt ing blev Evang, det kaldtes stort,
 At gabe Mod og Styrke hort
 Ved Snefe Nætter, Vand og Kort,
 Og stor vil hver Mand være.

Men Moden, Vandet, Rangen gjør,
 At Dværge fødes der hvor før —
 En Kæmpe-Slæggt blev baaren.

Hita gamle Gubbes blotte Bryst
 Vød Trods mod Sne, mod Kamp og Dyst,
 Nu zitrer Junkrens skjulte Bryst
 I Fred og midt om Vaaren.

Hør, Venner! fjæffe Venner! vi
 Vil spotte Modens Aberie;
 Den kun med Haanhed lønner;
 At gabe om et kjedsomt Bord,
 Ved Konst og Evang at synes stor,
 Er det for Folk, der boe i Nord,
 Er det for Cimbrers Sønner?

Nei, bort med Sybariters Skif!
 Kom du igjen du gamle Skif,
 Der gavnte vore Fædre!
 Ei vil vi quæle os med Rang,
 Men hædre Pligt og hade Evang,
 Saa samles jevnt ved Viin og Sang,
 Og da gaacr alting bedre.

Malling.

36.

Bort Liv ustadigt er og kort,
 Faa ere Glædens Dage;
 Den gyldne Tid flyer hurtig bort,
 Og kommer ei tilbage.
 O hvis vi da misbruge den,
 O hvis ubrugt den rinder hen,
 Hvad nytter os da Livet,
 Som os til Fryd er givet?

Vor Ungdoms Vaar er skabt til Lyst,
 Kun Daaren den forskyder;

3 Ung-

I Ungdoms blide Vaar vort Bryst
 Sin Sødhed Elskov byder,
 Lad den, sem fold foragter den,
 Kun græde Glædens Dage hen;
 De Glæden aldrig smagte,
 Som Kjerlighed foragte.

Den Klooges Fryd befæstet staaer
 I Livets glade Sommer,
 Naar efter Ungdoms muntre Vaar
 Den modne Alder kommer.
 En mandig Sjæl er altid glad
 Og agter lidt om Skjæbnens Had,
 Det er ei Mænd, men Daarer,
 Som søge Fryd i Taarer.

Ei selv i Livets sildig' Høst
 Skal Glæden flye den Viise;
 Men munter hører han dens Nøst
 Med sneebedækket Ise.
 Han blid modtog hvad Skjæbnen gav,
 Og smiler rolig ved sin Grav,
 Og seer, med Fryd, tilbage
 Til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brødre! alt for snart
 De blide Glædens Dage,
 Vi standse dem i deres Fart,
 Vi holde dem tilbage;
 De holdes skal i deres Gang
 Ved Elskov, Venskab, Biin og Sang.
 Lad Tossen saa sig plage
 Med philosophisk Klage!

Pram.

37.

Kjærlighed og fulde Glas
 Livets Fryd bør hedde,
 Uden disse er det Fjas
 Med al Livets Glæde.
 Hele Verden siger det;
 Verden har dog eengang Ret;
 Uden disse er det Fjas
 Med al Livets Glæde.

Alt

Alt hvad Glæde nævnes kan
 Maae for Elskov vige;
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.
 Ved min elskte Piges Bryst
 Alting, alting blier min Lyst.
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.

Den er Tyrk og reent Barbar,
 Som kan Viin foragte,
 Cato, som var ingen Nar,
 Tidt dens Sødhed smagte.
 Jeg, som er ei heller gal,
 Har havt selv en Perial,
 Cato, som var ingen Nar,
 Tidt dens Sødhed smagte.

Dram.

Den Fryd, som ikkun kan bestaae,
 I Venner! ved at drikke,
 Fortiener ei at kaldes saa,
 Og duer hartad ikke.
 Dog siden tidt et saaret Sind
 Sandt Lindring ved den ædle Vin,
 Vi ei aldeles vil forsmaae
 De brave Fædres Skikke.

Den er en Nar, som frygter for
 At bære Amors Kjæde,
 Den er Barbar, som ikke troer,
 At Kjerlighed er Glæde.
 Men nu er ingen af os Nar,
 Ei heller, det jeg troer, Barbar;
 Thi vidne vi med samlet Chor:
 Vi Elskovs Magt tilbede.

Kun stundom fulde Glasses Klang—
 Kan Glædens Ild antænde,
 Udslukkes Elskovs Gnist engang,
 Dens Fryd har evig Ende.

Men Venkabs sande Fryd bestaaer,
 Til sidste Slag vort Hjerte slaaer.
 O Brødre! lad vor muntre Sang
 Da Venkabs Værd erkjende!

Her sidde vi ved bredden Bord,
 Høit lyde her vor Stemme;
 Til Blokshjerg Rang og Griller foer,
 Der høre de jo hjemme.
 Venkabelig ved Thee og Snak
 Viin, Løier, Latter, Spøg, Tobak,
 Af alt vi paa den vide Jord
 Kun Glædens Røst fornemme.

Til Venkabs uindfrænk: e Lyst
 Vi her forsamled' ere
 For Elskov luft er ei vort Bryst,
 Viin kan vi og begjære.
 Og den, som, med forstokket Sind,
 Foragter Venkabs, Elskov, Viin,
 eensstemmig vi, med høien Røst,
 I Sang ham excludere.

Dram.

Naar Viin og hvad der hører til
 Opvarmer os til Glæde;
 Enhver da strax om hvad han vil,
 Er rede til at quæde.
 Endskjønt, naar man skal sige Sandt,
 Er saadant tidt det bare Tant;
 Hvad om man dog var lidt klog iblandt?

Et Suk for elskte Fødeland
 Ved første Skaal skal stige;
 Lyksalig leve hver en Mand
 I Dannerkongens Rige!
 Vor Konge først, og saa hver Sjæl,
 Hvis Værk og Flid er Landets Vel,
 Høit! Kongen og Landet Fred og Held!

Den næste Skaal skal ofres dem,
 Hvis Sveed os Brødet vinder,
 Og dem, der værne om vort Hjem,
 Og strække vore Fiender.
 Velsign, o Himmel! Mandens Sveed!

Glæd Landet med den gyldne Fred!
 Kjæk Stridsmanden staae til Kamp bereed!

Og Borger, Kunstner, Handelsmand,
 Og hvo det endog være,
 Som stræber for vort Fødeland,
 Dets Velfærd og dets Ære;
 Med Held de bruge Træ og Steen,
 Og Skib og Dre, Rok og Pen,
 Til Hæder og Held for Nordens Mænd!

Pram.

40.

Uforfalsket Kjærlighed
 Af en yndig Pige,
 Venner! det er Salighed,
 Som har ei sin Lige.
 Kongemagt og Æreglands,
 Millioners Gie,
 Ja ei største Digterfrands
 Mod den op kan veie.

€ 7

Dog

Dog paa Kjærlighedens Held
 Følger næst i Rangen
 Edel Viin, og Vinens Sjel,
 Skaalene og Sangen.
 Hvo som ingen Vige fandt,
 Og hvo sin i forliste,
 Begges Kummer snart forsvandt,
 Naar man Viin dem vliste.]

Thi kun meget fælden vi
 Saadan Vige finde,
 Som er værd, at sig en Fri
 Vil i Elskov binde.
 Fandtes hun, saa røver dog
 Skjæbnen tidt os hende;
 Bore Glæder svinde, og
 Sig i Sorg forvende.

Men den ædle Druesaft
 Stedse er tilrede
 Og, med sin almægtig' Kraft,
 Skaber Liv og Glæde.
 Alle Sorger svinde hen,

Let som Mattens Drømme,
 For Vocalen, naar vi den
 Digelig udtømme.

Naar de tusind Glæders Hær
 Tindrer i vort Die,
 Saa vi selv Bekymringer
 Kan til Lyst ophøie,
 Da skal vores glade Sang
 Høit og høit sig høve,
 Og ved fyldte Bægges Klang
 Tone: Kongen leve!

Abrahamson.

41.

Der hænger du, mit gode Sværd,
 Med Oliegreen omvunden
 Og aldrig haver Feidesfærd
 Blandt Kæmpende dig funden,
 Din blanke Klinge aldrig lod

Hen-

Henslyde Fienders varme Blod
 Hvor Dødens Vaaben blinke,
 Og Vrens Palmer vinke.

Uvirkfom hviler denne Arm
 Og styrker sig forgjæves,
 Omsonst, omsonst min Krigerbarm
 Af modig Tanke hæves!
 Thi Krigens Fiende, stille Fred,
 Sig sænkede til os herved.
 Og blidest No og Glæde
 Fik her et varigt Cæde.

Mit gode blanke Sværd! du maae
 Af Rust dig lade tære;
 Hvor er den Fiende, du skal slaae,
 At vinde blodig Vre?
 Langt bort jeg jager Tanken hen
 At drage dig mod Broderen;
 Nei aldrig Blod skal dampe
 Fra dig i Trættekampe.

Til Forsvar kun for Brødrene
 Jeg drager Sværd i Striden

Kun

Kun derfor jeg det giordede,
 Mit gode Sværd, ved Siden.
 Det kun af Balgen farer ud
 Naar Land og Konge giver Bud
 Kun da utrættet Næve
 Skal høit sit Glavind have.

O Fædreland! naar det [da] skeer,
 At Fiender mod dig drage;
 Da skal du see, jeg ikke meer
 Henstumrer mine Dage.
 Da skal jeg vaage, og din Søn
 Sit Blod skal ofre, dig til Løn;
 Thi see! du gavst mig Hæder
 Og Livets mange Glæder.

Ja Fædreland! du elsker mig,
 Jeg Landets Hedme nyder,
 Og gladelig igjen for dig
 Min Sved, mit Livsblod flyder.
 Jeg svor, og Himlen hørte mig,
 Jeg svor at døe med Lyst for dig.
 Jeg seirer eller falder,
 Naar du til Kamp mig kalder.

Naar

Naar alle Krigens Nædseler
 Du Fjælver for at føle
 Og rundt om Dødeliggelser
 Med Tordenstemme brøle;
 Og ubønhørlig Rov og Ran
 Og blodig Mord og Vold og Brand
 Med aldrig mætte Luer
 Pallads og Hytte truer.

Og Undergang alt meer og meer
 Sig til din Grændse nærmer
 Og længselsfuld du om dig seer
 At finde din Beskjærmer,
 Da Fædreland! da paa dit Kald
 Din Krigerhær udbrage skal,
 Og Morderfærdet standse,
 Og vinde Borgerkrandsse.

Og jeg, og jeg skal drage ud
 I Fare skal jeg ile,
 Og tænke Fædreland og Gud,
 Og kold i Faren smile,
 Henslyrte mig i tættest Kamp

Indhyllet i Kartovedamp;
 Utrættelig jeg kæmper
 Til Fiendens Mod jeg dæmper.

Saa skal vi dine Fiender fiern
 Fra dine Grændser strække,
 Og være, Fædreland! dit Værn,
 Ved Mod og Pligter kjække.
 Mens denne Tanke gjør os varm
 Hift hviler bag vor stærke Arm
 Tryk vores elskte Broder,
 Vor Ven, vor Brud, vor Moder.

Saa hvile da mit gode Sværd,
 Med Oliegreen omvunden;
 Jeg veed, det bliver hædersværd
 Engang i Kamp befunden.
 Jeg slumrer hen i Fredens Favn,
 Og drømmer sødt; thi Heltenavn
 Og Fiendeblood, som strømmer,
 Og Hædersdød jeg drømmer.

Abrahamson.

Bort, bort med dig, der Krigeren ei ærer,
 Naar du ei Kamp for dine Porte seer.
 Men skjælvende hans Arm og Sværd begjærer
 Naar mindste Fiendehob i Vaaben er.

Belystig du paa Edderdunen hviler,
 Og paa dit Bord utalte Rætter staae,
 Og sødelig du til Pokalen smiler,
 Og lader den tidt runde med Skaalen gaae.

Dig Bluespil, Concert og Bal fornøie,
 Naar Vinterstorm udbuldrer Ræbseler,
 Og Haven maae i Vaaren for dit Die
 Fremstille dyrekjøbt en Blomsterhør.

I Glæders Skib seer du til Krigerfaren,
 Og Haanhed er i hvert dit skumle Blik;
 Hvi tænker du da aldrig meer paa Faren,
 Der fordom Landene tidt overgif?

See! Freden kan en hast'g Afsted tage,
 Og Fienders Hob sig rædsom trænge ind,
 Trompeten snart dig op af Dunen jage,
 Og fra dit rige Bord og fra din Viin.

Grib Sværdet da i dine bløde Hænder!
 Far ud imod forbittret Fiendehær!
 Staae uforsagt, hvor Minens Afgrund brænder,
 Og hvil en Vinternat paa dit Sevær!

Du skjælver alt ved Tankerne allene;
 Hvi haaner du da Broderen, som kan
 Og munter vil til Skyts og Værn dig tjene,
 Og, hvad du ikke tør, sig tee en Mand?

Abrahamson.

43.

Bort Fødeland var ofte Kampens Bolig,
 Men aldrig var det graadig Udens Hjem;
 Thi Odins Børn i Kampen slog saa trolig,
 At Fødeland og Hjem laae trykt bag dem.

„Bort

„Bort Fødeland, vor Konge og vor Pige!“
 Saa svor de høit, og svor ved Verens Gud:
 „I Kampen seig, hvo disse tre kan svige,
 „Hans Navn Foragt skal aldrig stettes ud!“

Kom Fienden da, saa holdt de hvad de svore;
 Da drog de til Landets Forsvar frem,
 Og ikende, paa Havet flux de fore,
 Og taalte ei, at Fienden søgte dem.

Og fandt de ham; da stod de Danske Drenge,
 Med senet Arm, og uforsørdet Mod,
 Og slog saa fast, og kæmpede saa længe,
 Til Bølgen drak den sidste Fiendes Blod.

Men denne Æt, men disse stolte Helte,
 Som villig stod der' Land og Fyrste bi,
 Som aldrig sveeg, naar det om Æren gjældte,
 Dødm, Efterfølg! siig, var de meer end vi?

Vi er jo Mænd, vi har jo Mod og Kræfter;
 At døe uglemt, og vinde Hædersnavn;
 Kun dette er den Løn, vi tragte efter,
 Naar seirende vi fremme Landets Gavn.

Og

Og skal engang de Danstes Løve brøle,
 Og vækkes den engang til Strid igjen,
 Da skal kun Blod dens tandte Brede køle,
 Og Voldsmænds Fald skal kun forsoner den.

Forgjæves os da Overmagten truer,
 Eljont faa, vi Juels og Adlers Brødre er,
 Ved Farens Syn en Danst forsagt ei gruer,
 Thi blodig Seir er ægte Svemænd kjær.

„Bort Fødeland, vor Konge og vor Vige!“
 Saa svær' og vi, og svær ved Herens Gud.
 „I Kampen seig hvor disse tre kan svige,
 „Hans Navns Foragt skal aldrig stettes ud.“

Fast.

44.

Kong Christian stod ved høien Mast,
 I Røg og Damp.
 Hans Børge hamrede saa fast,
 At Gothens Hjelm og Hjerne brast,

Da

Da sank hver fjendelig Speil og Mast
 I Røg og Damp.
 Flye, skreg de, hver som flygte kan,
 Hvo staaer mod Danmarks Christian
 I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag,
 Nu er det Tid!
 Han heisede det røde Flag,
 Og slog paa Fienden Slag i Slag.
 Da skreg de høit, blandt Stormens Brag,
 Nu er det Tid!
 Flye, skreg de, hver, som veed et Skjul,
 Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel
 I Strid?

O Nordhav! Glimt af Vessel brød
 Din tykke Skye.
 Da tyede Kæmper til dit Skjød;
 Thi med ham lynte Skræk og Død.
 Fra Ballen hørtas Braal, som brød
 Den tykke Skye.

Fra

Fra Danmark lyner Tordenstjold;
 Hver give sig i Himlens Vold,
 Og flye!

Du Danstes Bei til Roes og Magt,
 Sortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforsagt
 Lær møde Faren med Foragt,
 Og kjæk, som du, mod Stormens Magt,
 Sortladne Hav!

Og'raak igjennem Sang og Spil
 Og Kamp og Seier før mig til
 Min Grav!

Ewald.

45.

En Svemand med 'et modigt Bryst
 Kan aldrig fattes Penge;
 Tab skærper kun hans Bindelyst,
 Og Armod er ham som en Dybt,
 Der ei kan vare længe.

Naar Søen plyndrer fra sin Ben,
 Og sætter ham paa Prøve,
 Da leer han kun, og tvinger den
 At give tifold det igjen,
 Som den har tordet røve.

Han sadler dristig Havet op,
 Saasnart hans Hjerte lyster,
 Og rider høi paa Bølgens Top,
 I Trav og susende Galop,
 Til guldbestræede Kyster.

Flux er han der, saa riig han vil,
 Og lystig som den Rige,
 Og sætter Boven-Bram-Seil til,
 Og flyver glad, med Sang og Spil,
 Tilbage til sin Pige.

Ewald.

46.

Hvor lystig er ei denne Jord,
 Naar Nøisomhed i Sjelen boer,
 Naar hvad man har man nyder!
 Kom høie Dyd! indtag mit Bryst,
 At jeg maae føle reen den Lyst,
 Som Himlen Støvet byder.

Du Moderdyd hos Mennesket!
 Du Kroners Byrde selv gjør let,
 Og Jordens Fyrster gode;
 De Verden ei til Skat beskrev,
 Og ingen Alexander blev,
 Hvor du ved Hoffet boede.

Og Slaven frydes i sin Aand;
 Han føler ei Tyrannens Daand,
 Naar du hans Sjel besøger.
 Ham Vand som Nektar smager da,
 Og Brød er ham Ambrosia,
 Med Lænken selv han spørger.

Trygt værner du omkring din Ven,
 Du Sorger jog til Noget hen,
 Langt fra hans glade Bolig.
 Hvor fro han ad hver Daare leer,
 Som, midt i Forraad, ønsker Meer,
 Ham Noe gjør ene rolig.

Om Lykken ham end friste vil,
 Og byde Guders Høihed til,
 Han vel imod den tager.
 Men, styrter hun ham atter ned,
 Han lige stor Lyksalighed
 I Dalens Hytte smager.

I Daarers tykke Commentar
 Han trygler ei, som rangsyg Nar,
 At man hans Navn vil tegne.
 Og meer end ti Serailles
 Ham een Veninde ene er,
 Og hendes Børn hans egne.

Han, fattig, riig, tilfreds med [hvad
 Ham Himlen gav, er lige glad,

Ham

Ham Næstens Hæld ei nager.
 Han, riig, erkjender Druens Dyd,
 Men, fattig, al den Riges Fryd
 I nordiff Zythus smager.

P. K. Tronel.

47.

Brodne Kar i alle Lande;
 Roser sig med Torne blande,
 Andensteds saavelsom her.
 Landsmand! Roserne du tag,
 Og af dem du Honning drage,
 Men for alting agtsom vær,
 Kom ei Tornene for nær!

Naar en Tydsker dig vil lære,
 Verlig, grundig, kjæk at være,
 Du lærvillig følge ham!
 Men, naar han dig Stort fortæller,
 Om Daraussens Bagateller,

Var det sandelig en Skam,
Om du blindt hen troede ham.

Naar en Franskmænd dig vil lære,
Altid glad og munter være,
Bed til Gud, du ligner ham!
Men at lyde ham som Kongen,
For hver Mode og for Ton'en,
Det var sandelig en Skam.
Vi bør ikke hylde ham.

Som en Britter lad dig være
Patriotens Pligter kjære;
Elske Frihed lær af ham.
Men, hvis du seer en og anden
Overmodig, vild som Fanden,
Det var fælt at ligne ham;
Bukke for ham var en Skam.

Bed den Bøffes søde Stemme
Vi al Sorg, os selv forglemme,
Og henrykte høre ham.
Men, naar han en Grumhed øver,

Som

Som ham Børnebørn berøver,
 Skal vi deri følge ham?
 Det var baade Synd og Skam.

Paa Spanjolens Viin og Vjaster,
 Jeg foragt et daarlig, kaster,
 Gjerne deler dem med ham.
 Men, saalænge jeg kan læse
 Uden Brillen paa min Næse,
 Jeg den Stads vil unde ham.
 Kunne see gjør mig ei Skam.

Han, som boer lidt under Havet,
 Og med Guld er stærkt begavet,
 Spare er en Dyd hos ham.
 Men, naar han, tung af Ducater,
 Spiser evige Salater,
 Saa gid jeg faae Last og Skam,
 Om jeg spise vil med ham.

Du en Skræk for Tyrkens Rigel!
 All din Udfærd os kan sige,
 Stor var Ruslands første Czar.

At dig Finkel-Fochum smager,
 Og hver Copie dig fradrager,
 Derom man vel mumlet har.
 Herre Gud, om nu saa vær!

Du som dine Ahner glemmer,
 Og al Pragt bag Ploven glemmer,
 Du ei nok beundres kan.
 Polak! du kan Verden lære,
 Om den vil lærvillig være,
 Det er under Ingens Stand,
 At han pløier eget Land.

Men at du din Dont forlader,
 Og med Glavind dig omlader,
 Naar du seer en Vandringsmand,
 Snurrigt synes dem, som mene,
 (Eh! jeg mener ei allene!)
 At man gierne siige kan,
 Uden Sværd: god Dag, min Mand!

Svensken jeg slet intet ændser,
 Han for nær er vore Grændser,

Og det kunde stikke ham,
 Hvis jeg gav ham mindste Lyde,
 At han Freden vilde bryde.
 Fik da Landet Krig med ham,
 Hvis var Skammen? kun min Skam.

Jeg de elskte Danske priser,
 At Bessedenhed de viser; —
 Sjeldne Dyd i fremmed Land!
 Men, naar de for vidt den driver,
 Og alt Fremmed Fortrin giver,
 Den en Dyd ei nævnes kan,
 Og fornedrer Danske Mand.

Jeg hos kjække Nordmand priser,
 At han stedse ivrig viser,
 Han sit Fødeland har kjær.
 Men jeg troer, han gjorde ilde,
 Om han vilde sig indbilde,
 At der fødes Mennesker
 Kun i Engelland og der.

Hædre alle Nationer,
 Hæde Feil, men ei Personer,
 Er vort Selskabs Lov og Lyst.
 Hellig Pligt og største Ære
 Er vor Konge tro at være.
 Statens Ønske er vor Røst,
 Glæden boe i Christians Bryst!

Wessel.

48.

Det er smukt, I gode Tyrker!

Mahomed I flittig dyrker,

Du I har faaet Smag paa ham.

Men Jer Sultan strangulere,

Naar I ham ei lide mere,

Det for Eder er en Skam,

Og Fatalitet for ham.

Jeg Araberne maae lide,

Naar de komme op at ride,

Thi de raske Heste har,
 At de ere Tyveknegte,
 Det kan ingen Christen nægte;
 Men kanſkee, at Agar har
 Stjaalet, da hun svanger var.

Herre Gud! — man nu skal møde
 Bed hvert andet Skridt — en Jøde,
 Og jeg bukker dybt for ham,
 Men jeg siger ingeniunde,
 Hvad jeg har for nogle Grunde
 Til at skrabe saa for ham.
 Høflighed er ingen Skam.

Jeg da Ondt om dem ei siger,
 Men vil rose deres Piger;
 Thi de er det ærlig værd.
 Sorte Haar man hos dem finder,
 Næse nok — og røde Kinder;
 Om de end lidt sminked' er,
 Saa er det nu Moden her.

Om det Persianske Rige
 Veed jeg saare Lidt at sige,
 Som jo Sommerfeldt har sagt.
 Thi de mange vantroe Navne
 Kan kun Verden lidet gavne,
 Og hvor Susa før har lagt,
 Derpaa ligger ingen Magt.

At I Folk udi det Hede
 Glden vil som Gud tilbede,
 Det jeg ei begribe kan.
 Thi om vi, her i det Kolde,
 Vilde os til Barmen holde,
 Deri var dog lidt Forstand,
 Ikke i saa varmt et Land.

I den store Mogols Rige,
 Man til Velstand snart kan stige,
 Top! — jeg troer, jeg ta'er dertil,
 Men I gunstige Patroner
 Ta'er jer nok for mange Koner,
 Maae jeg ydmygst raade til,
 At med een I nøies vil?

Skønne Postelin og Duffer,
 Thevand nok, — men uden Sukker,
 Hos Chineserne man faaer.
 Apropos! — hvorfra de Tanker,
 At de Smukkes Puffelanker
 Pines skal med Skoe saa smaae,
 At de næsten ei kan gaae?

Det jer flødte ei saa ilde,
 Hvis I var lidt mindre vilde
 I det store Tartarie.
 At I plyndre Eders Næste,
 Er ei heller med det Bedste,
 Men et Tegn til Barbarie,
 Nei! — I er mig alt for frie.

Chr. Andresen.

49.

Den Skaberen skænkte en oplyst Forstand,
 Han elsker og drikker, imedens han kan;
 Thi, naar man først Foden' hos Charon har sat,
 Saa siges al Elskov og Vinen god Nat.

Lad Viin da og Elskov opvarme dit Bryst!
 Snart røver dig Døden al sværmende Lyst,
 Og, blev du end gammel, saa bliver du dog,
 Hvad endnu er værre, saa bliver du klog.

Lyksalighed, Maalet for Jordiskes Glid,
 Lær den ei af Wiise, du spilder din Tid,
 Kun Saften af pressede Druer, min Ven!
 Og Pigernes Kysse kan give dig den.

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Vid;
 Jeg kjender ei Stjerner, men veed dog min Tid,
 Thi, naar jeg ei Piger og Viin meer har kjær;
 Saa veed jeg tilviffe, min Ende er nær.

I strænge Theologi! hindrer mig ei,
 At vandre bekrandsset den lystige Vei;
 Jeg frygter kun lidet at blive fortabt
 Af den, som har Viger og Viindruer skabt.

Alj Skabningens Herre er naadig og god;
 Til Trøst for de Skabte hans Viisdom tillod,
 I Druen at finde en Lindring mod Harm,
 Og Forsmag paa Himlen i Vigerne's Arm.

Mit høieste Gode skal ønskes min Ven,
 At drikke og elske og elskes igjen.
 Naar Døden da Ende paa Vellyster gjør,
 Saa har du dog levet forinden du dør.

Wibe.

50.

Saa saae jeg da den Dag fremtræde,
 At Støvets Søn, fra jordiskt Sæde,
 Fra forhen vorned Fødestavn,

Sig

Sig stolt mod Himlens Hvalving hæver,
 Og trygt paa Veirets Binger svæver,
 Forvisset om en sikker Havn.

Med stadigt Syn vort Die følger
 En Flugt, som Skyen snart os dølger,
 Og Tanken gyser for en Ven.
 Taus Uroe i hver Mine taler;
 Dog — hiffet den Forlorne daler,
 Og henrykt favnes han igjen.

Montgolfier! Dit Sekels Vre,
 Du uforglemmelig skal være,
 Dit Minde skal med Verden staae;
 Dit Navn, hvad saa end Britten siger,
 Hvor høit end Belskland, Tydskland skriger,
 Skal dog til Jordens Ender naae.

For Guldets Skyld til fiærne Lande,
 Paa troløst Hav, paa falske Bände,
 Behiertet Søemand vover sig.
 Die Ven! see nye Naturens Under,
 Hiin Frankrigs ædle Søn udgrunder,
 Og bedre Bei tilbyder dig.

Snart

Snart dybe Forsknings: Land skal fremme

Dyfindelsen, og Vid skal temme

Selv Stormens rædselsfulde Magt;

Og Keiserens henrykte Dø

Skal Alpers Spidse fra det Høie

See langt sit Fodtrin underlagt.

Oh Jearus! hvor maae du klage,

Der ingen var i dine Dage,

Som saadan Glycerkonst forstod;

Da sikkert nok du kunde flygtet,

Og saare lidt den Afgrund frygtet,

Hvor Liv og Binger dig forlod.

Og frække Yngling! du som svømmer

I Natrens Mulm og Skræk, og glemmer

Hver Fare, for din Glut at see;

Hvor kunde du i Gammen levet,

Og Heros Riedsomhed fordrevet

Naar reist a la Montgolfier!

Thi Held vor lykkelige Alder!

Hvis Indsigt frem til Lyset kalder

Hvad

Hvad Fædre aldrig drømte om.
 Naar nu for grovt en Rykker frister;
 Vips! jeg mig op til Maanen lister
 Og leer ad Hof; og Stadsrets Dom.

E. C. Bruun.

51.

Lad din Ungdoms muntre Dage
 Ei ubrugte løbe hen;
 Tiden, som er lagt tilbage,
 Kommer aldrig meer igjen.
 I dit Glas lad Druen vinde;
 Tryk din Pige til dit Bryst!
 Da al Kummer maae forsvinde;
 Begge udgjøv Livets Lyst.

Jordist Salighed os skjenkes
 Udi Viin og Kjærlighed;
 Større Gode ei kan tænkes;
 Daaren deraf lidet veed.
 Hvis ufølsom Hjerter smagte
 Aldrig Viins og Elskovs Trøst.

Vi hans kolde Sjel foragte,
Lydende Naturens Røst.

Viin! saa giv mig Fryd og Styrke!

Elskov! gjør mig lykkelig!

Jeg med freidigt Mod vil dyrke

Vegge, mens det undes mig.

Og, naar kolde Alder lukker

Døren da for Venus til;

Med den Trøst jeg Sorgen slukker,

Bacchus dog ei svige vil.

S. E. Bruun.

52.

Om du vil adspørge en stiv Philosoph,

Om han nogensinde vil bytte

Med Keiserens Yndest og glimrende Hof

Sin ringe, men rolige Hytte;

Han svarer dig Nei!

Han mener det ei,

Som du og som jeg vil han flytte.

Men

Men flytte fra Slotte En nødigen vil.
 Med klemte Bryst maae han adlyde,
 Naar du, som har Nægten, i Dag faaer ham til
 At Alderdoms Kølighed nyde.
 Dig dit Souvenir
 Han Pokkeren gi'er;
 Hans Tanker du ikke kan byde.

Kun Haabet kan svale hans brændende Bryst,
 Han dig skal igjen gratulere,
 Naar du ogsaa snart har udkæmpet din Dyst
 Og skal dig som han retirere.
 Han siger for Spot:
 Nu seer I hvor godt
 I Stilhed det er at restere!

B. Prahl.

53.

Skal Glæden da være bestemt
 Til Løn for de Daarliges Naab?

Og

Og skulde Naturen kun gjemt
 For Vise et kummersfuldt Haab?
 Skal Echo bag susende Blad
 Kun kjende Skovborgeren glad,
 Da, stolt af sin Frihed, ukyndig om Trang,
 Han elsker og elskes og sang.

Nei, Venner! i Stadens Uror,
 Blandt Trælles og Hyklerses Flok,
 Skal Frihed dog Hjertet beboe,
 Og Byderne være os nok.
 Befæstet ved Kundskab og Val
 Vort Venskab foreviges skal.
 Kom Frihed! kom Glæde! forjager al Evang,
 Og Venskab skal være vor Sang.

54.

Bed en Selskabsbroders Bryllup.

Der var en Skik i Samnien,
 Om I har hørt deraf at sige,
 At de blandt Landets unge Mænd,

Som

Som strede tappert i dets Krige,
Til Løn, fordi de holdt sig brav,
Sik den til Kone, de holdt af.

En Feil var dog ved denne Skik,
Og den var, tykkes mig, ei lille.
Den, han begjærte, Helten fik;
Man spurgte ei, om Pigen vilde;
Og, hvis jeg kjender Kjønnen ret,
Har hun vist siden hevet det.

Jeg Hines Skik langt bedre leed,
Som vunde deres Piges Hjerte
Ved Mod og trofast Kjærlighed,
Og da først hendes Haand begjærte.
Men nu er Verden meer poleert,
Og, sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kjøbes Konerne for Guld;
Nu tænder Plutus Hymens Fakkell;
Naar En nu faaer den, han er huld,
Da er det ret som et Mirakel,
Hvorved Enhver sig glæde maae,
Som Donna har, har havt, kan faae.

Hver

Hver i vort Selskab da med mig
 Sit Bøger og sin Stemme høve!
 Vor Broder er nu lykkelig;
 Han og hans elskte Pige leve!
 Du er belønnet, ædle Ven!
 Som fordums brave Riddermænd.

Hun leve, hun, som er dig kjær,
 Og sjønt vi hende lidet kiende,
 Det nok for dine Venner er,
 Hun elsker dig, du elsker hende.
 Vi alle, alle ønske dig:
 Lev længe givt og lykkelig!

Kahbet.

55.

Velkomsts = Skaal.

Kast dig udi vore udstrakte Arme,
 Ven! som blev valgt til at dele vor Lyst!
 Lad den oplivende Drue dig varme!
 Venskab ved Vinen faaer Kraft i vort Bryst.
 Tag da dit Glas og skjenk Vinen deri;
 Drik og bliv trofast i Venskab som vi!

56.

Afskeds = Skaal.

Glad tilte du i Venners Arme,
 Og sandt det Hæld, den Gode ønsker sig,
 Sandt Viisdoms, Dyds og Venkabs Varne,
 Den sande Fryd, at gjøre lykkelig.
 Med Broder = Aand vi nu istemme:
 Reis Ven! og nyd den Lykke, du er værd!
 Og, skilt fra os, du aldrig glemme
 Bort Samqvem og den Lyst, vi deelte her!

57.

Drikke = Sange.

57.

Arrig slog Stærkodder Nynker paa Næsen,
 Da han saae Ingels vellystige Bord.
 Kjeltringer! hvad er det her for et Bæsen?
 (Saaledes lode hans truende Ord.)
 Er dette at leve paa nordisk Maneer?
 Ei Kæmper, men kjelne Sydboer jeg seer.

Stammer du ned fra de mægtige Froder,
 Du, som har sig en ukongelig Sjel?
 Du gjør en god Dag. Din troløse Moder
 Lod sig vist krænke i Løn af en Træl.
 Mens Sværdene ruste, Stegvendere gaae,
 En ærlig harst Skinke man neppe kan faae.

Med Leires Konning hvo ikke vil rage
 I Fugles Indvold, bli'er her ikke mat.
 Helte fra Oldtids ukonflede Dage
 Finde her neppe en spiselig Ræt.
 De bløde i Sæder og feige i Krig
 Kong Ingel! til Taffels de helst gaae hos dig.

Saa taled' Wisins haardknokkede Bane,
 Kongers og Boldsmands og Niddingers Skræk;
 Det var fra Ungdommen blevet hans Bane
 At være bitter, uhøflig og fræk.
 Den pyntede Hofmand Venauelser fik;
 Af Angest hans Madlyst aldeles forgik.

Hof-Spillemanden tog Harpen i Hænder,
 Haabende dermed at stille hans Harm;
 Men ham Stærkoddet et Stegebeen sender
 Midt i hans Pande med drabelig Arm.
 En sørgelig Ende den Lystighed fik;
 Der vankede Hylen for Sang og Musik.

Dronningen selv vil med Bøgeret prøve,
 Om ei et Smil var at lokke af ham,
 Om denne barske og snysfende Løve
 Skulde ei kunne ved Viin gjøres tam.
 Hun rækker ham Skaalen; han slænger den hen,
 Den Grobian! og spilder hver Draabe i den.

Skjont han nu syntes forhærdet at være
 Mod al Fornøielse udenfor Krig,

Tør jeg dog vove min digteriske Ære,
 (Om nogen af Jer tør vædde med mig,)
 At Punsch havde gjort ham saa mild som en Kat,
 Naar den i sin Pote en Muus griber fat.

Synet af Clubbens fortrolige Bolle,
 Lugten og Dampen, som stiger deraf,
 Det blev alt meer end han kunde udholde,
 Om han fik Held til at bryde sin Grav.
 Men nipped' han blot til det rygende Glas,
 Han bad os ved første Vacans om en Plads.

Storm.

58.

Min Doctor er en ærlig Mand,
 Han siger: du maae drikke
 Alt hvad du vil, undtagen Vand,
 Det ene duer ikke.

Med mindre det bli'er lavet til
 Med Rom, Citron og Sukker;

Thi da du Intet finde vil,
Som Tørsten bedre sukker.

Dg mange Ting forvolde Tørst,
Som man knap skulde tænke,
Men dog Erfaring lærer. Først:
Ifald du faaer en Enke,
Der piner dig til Døde med
Sin salig Høsbonds Dyder,
Da bliver Ganen tør og heed,
Punsch quæger da og fryder.

Dernæst: om du har en Rival,
Som din Clarice sælger
Sin Haand for Guld, da er du gal,
Saafremt du Strikken vælger.
Nei! dersom du, paa saadan Spot,
(Som gierne skeer) fornemmer
En hæftig Lyst til noget Vaadt,
Punsch gjør, du Alting glemmer.

Fremdeles: om du i en Til
Den Daarskab har begaaet,

At lide paa en Hofmands Smil
 Og dog ei Embed faaet ;
 Saa troe din Doctor paa hans Ord,
 Han vil dig ikke ilde :
 Punsch er paa denne falske Jord
 Den bedste Trøstefilde.

Tilfaldt: Hvis Plutus dig har glemt
 Med sine gyldne Gaver ;
 Da er det sandelig heelt slemt,
 Dog, om du endda haver
 Credit hos nogen ærlig Vært,
 Kun paa en tre Marks Bolle,
 Skal du, før den er halv fortært,
 Dig for en Croesus holde.

Storm.

59.

Om lidt Hedenkab blev bragt
 Ind i vore Planer,
 Mon det derfor strax var sagt,

3

Bi

Vi var Indianer?
 Ei! hvad kjere vi os om
 Pøblens hjerneløse Dom?
 Skjenker, drikker Pøblens Skaal,
 Som har ingen Hjerne!

Folk af Smag og sin Forstand
 Ei om Troen spørge;
 Lad enhver (saa taler man)
 For sin egen sørge.
 Naar man ikkun ydmyg troer,
 At Fornuft i Kiolen boer;
 (Bivat var forgyldte Tid!)
 Kræves der ei mere.

Brødre! det Afguderie,
 Som jeg vil tilraade,
 Staaer hos streng Orthodorie
 I den største Naade;
 Frygter ei for Kirkens Band,
 Ei for Sværd, for Daal og Brand,
 Platos Navn det er vor Skyts,
 Platos Skaal vi drikke.

Tre Gubinder vælge vi !
 Os især at dyrke,
 Der kan vanke Harmonie
 I sin fulde Styrke.
 Med Han - Guder vil vi ei
 Have at bestille; nei!
 Vi vil drikke deres Skaal
 Og i Røe dem lade.

Skjønne Søstre! Gratier!
 Hører vore Bønner!
 Seer, for eder knæler her
 Alle Clubbens Sønner.
 Værdiges at stige ned,
 Og med eders Yndighed
 Pryder hvert et Glas, som skal
 I vort Selskab tømmes.

Elsker og beskytter os!
 Danner vore Sæder!
 At, Misundelsen til Trods,
 Som vor Røes begræder,
 Det maae spørges fiern og nær:

Gratiernes Club er der!
 Evig eders Altre staae
 Inden disse Vægge!

Storm.

60.

Hvad Rusland sig mod Tyrken foretager;
 Om de godt Folk vil kyskes eller slaes;
 Den Sag os et mindste Maade rager,
 En deilig Grævt er mellem dem og os.

Statsmanden sig med flige Sorger bryde;
 Hans Møie bli'er kvartaliter betalt;
 Vor korte Tid vi bedre ville nyde,
 Og nøies med den Lod, som os tilfalder.

Saa men! man kan det ganske artigt have,
 Endog naar man er ikke længer ung;
 Man skal jo dog ei lade sig begrave,
 Fordi man er stakaandet, stiv og tung.

For:

Foraaret snart sin malte Skjønhed taber;
 Men falmet Høst af modne Druer leer.
 Selv Tydskernes Gudinde, Maanen, skaber
 Sit Ansigt om i mange Skikkelser.

Hvad Skjæbnen vil, kan ingen Mand forholde,
 Den gaaer sin Tour, og lad den gjøre saa!
 Dens Griller os ei noget Suk skal volde;
 Saa længe vi et godt Glas Viin kan faae.

Men hvem har sagt, at den os just vil skade?
 I Sandhed den er dertil alt for from:
 En Hedning selv ei Noget kunde hade,
 Som ham med Sang og Viin i Møde kom.

Thi Kvius tilægger alle Trætter,
 Han er den sande Gud for Toleranz;
 Hver Dynke sig paa Panderne udstetter,
 Saa snart man faaet har sex Glas til Mands.

Hør, Venner! lad os alle saa sammenstøde
 Og ønske hver en fredsom Broder godt;
 Han være Tyrk, han endog være Isde,
 Hollænder, Spaniol og Hottentot!

Storm.

61.

Der var engang en tapper Mand,
 Som Teucer monne hedde,
 Der joges af sit Fødeland,
 Alt ved sin Faders Brede.
 Hendrevet til en fremmed Strand
 Sit Folk han sammenkaldte;
 Der, siger os Horaz, at han
 Saaledes til dem talte:

„I Brødre! som saa meget Ondt
 „Hidtil med mig har døiet,
 „Og det troløse Hellespont
 „Bed Vinterstider pløiet;

„Nu

„Nu teer Jer ogsaa her som Mænd!

„En! Volak lides ikke.

„I Morgen seile vi igjen,

„I Aften vil vi drikke.

Paa denne Verdens falske Hav

Vi samtlig jo omdrive;

Det Raad, han sine Brødre gav,

Vil jeg os Alle give.

Her have vi en Ankerplads,

Hvor skønne Vine vanker;

Her hvile vi af vor Seilads,

Og kaste villig Anker.

Dog, uden meer Allegorie,

Til Trøst i Livets Maie,

Den Kloge stundom maae, som vi,

Bed Vinen sig fornøje.

Gid hver, som sørger paa vor Jord,

Og ei sin Sorg fortjener,

Sad fro, som vi, ved sligt et Bord,

Bed Blin og muntre Venner!

Kahbel.

I Keiser Carl Magnus's Dage,
 Var Roland en Kæmper saa bold,
 De Tyrkers og Hedningers Plage,
 Vor Christenheds Formuur og Vold.
 Man ingen lykkelig skal prise,
 Før Manden er lagt i sin Grav:
 Det Rolands Exempel kan vise;
 O! tager dog Lærdom heraf!

Han elskede Kjøen Angelique,
 Og, hende til Ære og Priis,
 Alt efter hans Tidsalder's Skikke,
 Slog Tyrker i hundredevis.
 Men, som det ei hænder sig sielden,
 (Thi Ulykken aldrig er rar,
 At den fik den Wiise i Fælden,
 Som selv har bidt paa hos en Nar;

Herr Medor, pertentlig og liden
 Og spinkel, var Frøkenens Val,
 Han altid løb først ud af Striden,

Og

Og altid tog sidst bort fra Bal;
 Det kom af, han stred ikkun ilde,
 Men derimod dands'de han net,
 Saa det var en Skam, om man vilde
 Fortænke Hr. Medor for det.

Da Roland faaer dette at høre,
 Hvad gjør den ynkverdige Mand?
 Hvad I og hvad jeg vilde gjøre,
 Hr. Roland gaaer fra sin Forstand.
 I Skovens monne han vandre,
 Der øved' han Hærværk og Bold,
 Sled Træerne midt fra hverandre,
 Med Skovfogder spille han Bold.

Thi kom der fra Forstræksnet Klage;
 Carl Magnus blev gram i sit Sind.
 En Kjerling, nedbøiet af Dage,
 Treen for ham i Hæieloft ind.
 Til Manden i Maanen med Kaalen,
 I sende en Ridder med Jil!
 I veed, at han eengang har stjaalen,
 Han har vel og her havt sit Spil.

Strax sadler Hr. Ustolph, den Ridder,
 Carls vingede Ganger med Sil,
 (Luftbolde var ei paa de Tider;)
 Saa fløi han afsted som en Visk.
 Saa vel han sin Tale belagde,
 „Kom med! svarte hiin, om du tør!“
 Han dybt under Maanen ham bragte,
 Omfider der' aabnes en Dør.

Hr. Ustolph et Syn overraster,
 O, hvor han blev inderlig glad!
 De tusendmaal tusende Flasker,
 De stod her opstilte paa Rad.
 Og, medens han studsende gaber,
 „Seg gjemmer, tog Manden til Ord,
 „Her al den Forstand, som I taber,
 „Derfor er min Forraad saa stor.“

Hr. Ustolph de Flasker beskuer,
 Og Eieren stod paa enhver,
 Blandt Riddere, Herrer og Fruer,
 Han studsende finder sig der.
 „Det vidste jeg ei, paa min Ære!

„Min

„Min Hjerne saa slet var forvart,
 „Ja det just de galeste ere,
 „Som ei veed deraf,“ blev ham svart.

Han drak og det selv maatte sande,
 Og nu Rolands Flaske han faaer,
 Betaler den og lader stande
 Tilbage til Keiserens Gaard.
 Men hvor er den Helt, som tør vove
 At bringe Hr. Roland den Drik?
 Engang sov han, træt af at skove,
 Saa bandt man ham fast, — og det gif.

Vi ei af Historien lære,
 Hvad der var i Flasken for Drik,
 Men Viin maae det ganske vist være;
 Thi han sin Forstand derved fik.
 Thi hver, som har slig Angelique,
 Hvis Kalskhed berøver ham den,
 Med Roland sin Flaske udstikke,
 Saa faaer han Forstanden igjen!

Rahbel.

Hvi rose I saa vore Fædre,
 Og vil, vi skal være som de?
 I mange Ting har vi det bedre,
 I strax et Exempel skal see.
 I troe, at de søgte sig Ver
 Paa deres mandhaftige Tog,
 Men eder min Viise skal lære
 Hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
 Det evige Øl, og den Njød;
 Til sidst smagte Øllet dem ikke,
 Og Njødten den faldt dem for sød.
 Viin var ei at vente her hjemme,
 Selv ikke i Balsaders Sal;
 Thi Odin lod Viinflasken gjemme,
 Saasnart han fik fylbt sin Pocal.

Med Sværdet i Haanden de droge
 Til Egnen, hvor Druerne groe;
 De naaede den, drukte og sloge,

Der vilde de bygge og boe.
 Men Komerne taalte det ikke,
 De Danske drak Vinen fra dem;
 De strax en Bormester udfikke,
 At jage de Fremmede hjem.

Han traf da de ubudne Gjæster,
 Men traf dem sig selv til Fortred;
 De lærte min gode Bormester
 At lade dem drikke i Fred.
 Men de fik og Skrub for det siden;
 Der laae de og sølte i Vin;
 Saa løb de beskjænkte i Striden,
 Og saa blev de slagtet som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gjæste
 Wiinlandene temmelig tidt;
 De Franske saae, det var det Bedste,
 At blive dem skikkelig qvit.
 De udbad sig ydmygst den Ære,
 At bringe dem Vinene her;
 Saa lod vore Fædre det være.
 Een Godhed den anden er værd.

I vore

I vore polerede Dage
 Begriber man, det er en Skam,
 Sig Franskmanden hid skal umage;
 Vi lade dem hente hos ham.
 Hvi skulde vi udvandre mere?
 Vi kan jo faae Viin i vort Hjem;
 Gid Handel og Søfare florere!
 Vi faae vore Vine ved dem.

Rabbel.

64.

„Hver paa Jorden har sin Skif!“
 Broder Wessel siger;
 Seg et Par af Skjebnen fik:
 Elske Viin og Viger.
 Hver, som kiender Glædens Værd,
 Nægter sikkert ikke,
 Mine to de bedste er
 Mellem alle Skikke.

Slut!

Slut! du faaer en anden Gang
 Viser dig til Ære;
 Fader Evan denne Gang
 Helliget skal være.
 Aldrig synger jeg med Hælb,
 Naar han mig ei lærer:
 Naar i Hjernens Citadel
 Han ei commanderer.

Derfor som jeg drikker til,
 Jeg bestandig synger;
 Naar jeg ædrue digte vil;
 Mat hver Strophe klinger:
 Men til Geistens Medicin
 Man strax seer mig gribe,
 Og saasnart jeg faaer lidt Bitt,
 Bliwer jeg en Wibe.

Seer jeg Manden, med sin Lee,
 Ned til mig at komme,
 Seer jeg først til Flaskerne,
 Og, er de da tomme,
 Tømmer jeg det sidste Glas,

Det

Det mod Døren slænger;
 Dod, din Skaal! du kom tilpas!
 Hvad skal jeg her længer?

Kahbel.

65.

„Hvis jeg var rig,“ saa raabe alle Munde,
 Og saa forstod dog kun at nytte det.
 En Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 Den kan de fleste gierne meget stet.

„Hvis jeg var rig, med Sex jeg vilde figre,
 „Og blev Baron, om ikke Excellenz,
 „Da skulde du mig Reverenzer gjøre!“
 Og lee dig ud ved hver en Reverenz.

„Hvis jeg var rig, der ikke skulde være
 „Et Slot som mit, i Florenz eller Rom!“
 Hvad hjalp det dig? jeg ønsker intet mere,
 Naar kun min Viin, en Ben og jeg har Rum.

„Hvis

„Hvis jeg var rig, jeg blæste Staden noget,
 „Og købte mig en prægtig Herregaard!“
 Herr Ven! det var en Lykke for din Foged,
 Som blev din Eftermand om nogle Aar.

Hver har sin Orm. Som Drager Nogle ruger
 Paa det, som anden unydt kaste hen;
 Om jeg var rig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
 Fra hver en Egn, hvor gode Druer groer,
 Og store Flasker, som blev aldrig tomme,
 Stod folkevæis omkring mit gjæstfrie Bord.

Hver munter Fyr velkommen skulde være,
 Og muntreere gaae fra min Gjæstesal;
 Den Sørgende indbød jeg did at lære,
 At Verden dog ei var en Jammerdal.

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
 De fulde Glas, og Vennskab trone der.
 Mit Huus da skulde Glædens Tempel blive,
 Jeg Hesperus imod Bekymringer.

O! vilde mig den blinde Gud hør,
 Og gjøre mig saa rig som mangan Nar!
 Hvo skjøn som nød det Smaa, fik tidt det Større,
 Kom, vi vil drikke op det Lidt, vi har!

Rahbet.

66.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
 Der behersker Daarens tomme Sind;
 Mig frem for de Syv det Navn tilhører;
 Mig er Guldet Muld, og Eren Bind.
 Lykken mig ei Rang, ei Penge gav,
 Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet de Rige blegne, bæve,
 Hver Gang Actierne steg og faldt.
 Skulde jeg i sliq en Angest svæve,
 Var min Rigdom lidt vel dyrt betalt.
 Nei! min Skat, min Vin, har stadigt Værd.
 Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde

Skulde jeg mig bukke og credenze,
 For at blive til en fornem Mand?
 Jeg misunder ingen Excellence;
 Han maae, mellem Fiender, drikke Vand;
 Og jeg sidder her i Vennekreds,
 Ved et godt Glas Viin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Taster jages,
 Da man veed, han aabner Hjerterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see.
 Ene den, hvis Sjæl er reen og fri,
 Den tør drikke Viin, — thi drikke vi.

Een Ting fattes kun i vores Glæde,
 Saa bød den al jordisk Glæde Trods:
 Vare vore Skjønne her tilstæde,
 Skjenkede, draf med og kyste os.
 De erindres Skal med bredfuldt Maal;
 Skjænk og klink og drif — din Donnas Skaal!

Kahbet.

Der var en Lov i Grækenland,
 Der gjør sin Autor største Ære,
 Og det er ilde, Tidens Land
 Hans Navn har vovet at fortære:
 „Hvo kommer til Symposia,
 „Skal drikke eller gaae derfra!

Men, naar man grant beseer den Sag;
 Saa vidner dog den Lov tillige,
 At mangen en i deres Lag
 Har havt for Skik, sin Pligt at svige;
 Thi hvortil var et saadant Bud,
 Naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi kiende ingen saadan Lov,
 Og til vor Skam er det just ikke;
 Thi vi den have ei behov,
 Da vi vort Glas unødte drikke.
 Med al Respect for Grækerne,
 Er vi dog visere end de.

Rahbel.

68.

Lad os drikke
 Vinen, vi som kan!
 Mangen Stakkel har den ikke,
 Men maae drikke Vand.

Værer glade!
 Venner samles her.
 Vnfer den, som maae forlade
 Hver, som var ham kjær.

Nyd hver Glæde,
 Før den svinder hen!
 Du for seent da maae begræde,
 Du miskjendte den.

Venskab sanker
 Os til Glæde her!
 Vort med alle mørke Tanker!
 Glæde Maalet er!

Ingen svige
 Dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Pige
 Tømmes denne Skaal!

Kahbet.

69.

Brødre! lader Sangen stige!
 Som et Favntag af min Pige,
 Mig opvarmer Druens Blod,
 Bort Apollo! Hippokrene!
 Jeg vil mene,
 Bacchus han er nok saa god.

Phoebus gjerne maae uddele
 Kildens Vand til sine Trælle;
 Stolt jeg den foragte kan;
 Thi den Sang, som Vand indgiver,
 Stedsse bliver
 Uden Smag og Kraft, som Vand.

Men

Men den Sang, som Viin indgiver,
 Sød som Bacchi Druer bliver,
 Rask som Glassets muntre Klang.
 Bacchus! du gav mig at synge!
 Høit skal flinge,
 Dig til Ære, Glas og Sang!

Kabbel.

70.

Poeter roste mangen Gang
 Det stille Liv paa Landet,
 Den Eensomhed og Fuglesang,
 Ja indtil Kildevandet;
 De brune Piger, hyide Lam,
 Græsleiet, Hyrdens Hytter;
 Men for alt dette mavre Kram
 Jeg Byens Fryd ei bytter.

Mon vel i Hytterne en Sal
 Som Winthers Sal kan være,

Hvor Hyrden give kan et Val,
 Sin Dulcinee til Ere?
 Vil han Melpomene derned
 Med hendes Søster hente,
 Den ene loe, den anden græd,
 Men begge sikkert rendte.

Blødt som min Piges Ottoman
 Græsleiet ei kan være;
 Ei længe der den Stakkel kan
 Sin Glut paa Skjødets bære.
 Jeg holder nok af Lam til Steg,
 Men — hvad Poeter lære —
 Til Ven og Selskab synes jeg,
 Det lidt for dumt maae være.

Hvo elsker Nattergalens Sang
 Kan gaae i Kongens Have,
 Man der tillige for sin Gang
 Kan lidt at see paa have,
 Og derfor gaaer jeg ogsaa der;
 Jeg blev vist ellers hjemme;
 Thi Fuglesang dog Intet er
 Mod Carolines Stemme.

Lad Hyrden ifkun gotte sig
 Med trinde, brune Viger;
 Den Kost er lidt vel drøi for mig;
 Min Ket jeg villig viger.
 Nei rank som Røret, smækker, fin,
 Og hvid, som Liljer ere,
 Er Byens Skjønhed, saa er min,
 Og saa skal Viger være.

Vi kjende muntært Selskabs Værd;
 Den stakkels Gjæk vi ynke,
 Som Eensomhed kan have kjær,
 Og drikke Vand og klynke.
 Selv Vandets Værd erkjende vi,
 Skjønt vi det smage ikke;
 Vi køle Vinen af deri,
 Som vi i Heden drikke!

1780.

Kæbbet.

71.

Det hændte sig engang,
 At jeg var stygt i Trang
 For Penge.
 Den Glemme mig indskjød
 At ende al min Nød,
 Og mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
 Gav Pigen til et Kæb
 To Stryper.
 Kirstine hedder hun,
 Og spørger hende kun,
 Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Søm nu saae,
 Jeg kunde hænge paa;
 Hvad skede!
 Vist nok kommt unverbøst,
 Som Tydsken siger, oft.—
 Tænk hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer
 Een Skat, jeg endnu har
 Tilbage.

En Flaske Rhinskviin stod
 Dag mit Chatol, saa god
 Som En vil smage.

Jeg saae den, og jeg svor:
 „Dig ingen Creditor
 „Skal drikke.
 „Alt andet, smaat og stort,
 „Kan de kun tage bort,
 „Min Rhinskviin ikke.

Jeg drak et Glas deraf,
 Og dette Lyst mig gav
 Til mere.

Jeg drak min Chloris Skaal
 Og alle Benners Skaal,
 End ydermere:

Jeg drak (hvor god jeg var!)
 Hvers Skaal, som hos mig har
 Tilgode.

Kort sagt: da Pigen kom,
 Var Rhinskviins = Flasken tom,
 Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig,
 Og ingen hænge sig!
 Jeg lover:
 Saasnart du ta'er en Taar,
 De Hængegrisser gaaer
 Paa Limen over.

Kahbel.

72.

(Efter Gleim.)

Lad os drikke, lad os synge,
 Og forkynde Sorgen Krig;
 Skaal paa Skaal maae Glasset klinge,
 Det er viist, at glæde sig!

Den

Den, som Jordens bedste Glæder
Nyder i en Mages Favn,
Drikke tro til hendes Hæder,
Synge henrykt hendes Navn!

Drik saa Skaal for hver en Pige,
Som den Hulde fødte dig!
Naar de blive hende lige,
Hvad kan bedre ønskes dig?

Hvo der eier raske Drenge,
Drik da deres Skaal igjen!
Gid han leve med dem længe,
See dem blive skjæffe Mænd!

Hvo som Venkabs Fryd fortjener,
Og den søger, finde den!
Leve alle vore Venner!
I vort Lag har hver en Ven!

Vi hver Piges Skaal vil drikke,
Som ei gaaer i Modens Sjed,
Uffkyer ædel Franste Skikke,
Elsker nordisk Erbarhed!

Skaal for hver en ædel Digter,
 Som ei krøb, ei sang for Guld,
 Som besynger Dyd og Pligter,
 Og som selv er Dyden huld.

Skaal for hver, som Ingen krænker,
 Som til Venner ei bær Nag,
 Drikker godt, og villig skjenker,
 Skaal for hver i dette Lag!

Kahbel.

73.

Det gaaer saa herligt overalt,
 Hvor man sit Die vender,
 Hver anden Verden usfortalt,
 Jeg ingen bedre kjender.
 Reis hvo som vil med Montgolfier,
 For nye Verd'ner at besee,
 Mon Vinen der er sødere?
 Mon der er bedre Venner?

Det

Det gaaer saa godt her i vort Nerd;
 Her vore smukke Piger,
 Og, om just Druen ikke groer
 Netop i disse Riger;
 Har man dog Band paa hver en Kant,
 Hvori man seile kan galant
 Til det velsignede Levant,
 Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
 Concerter, Clubber, Baller,
 Komedier og andet meer
 I deilig Mængde falder.
 Man hopper om fra Dør til Dør;
 Man givter sig og Bøger gjør,
 Man puffer, drikker, leer og døer
 Naar Død og Doctor falder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord,
 Os ingen Sorger tynde;
 Thi Venfkab sine Arme snoer
 Om denne hele Klynge.
 O det er dog en herlig Sag

At sidde saa i Vennelag,
Og nyde Vinen ret med Smag,
Og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
Jeg glad hver Broder skuer,
At bygge sig en Himmel her
Af Venfkab, Sang og Druer.
Gjør paa den sidste Flaske Kaal!
Fyld Glassene til fulde Maal!
Drik Venfkabs, Sangs og Druers Skaal!
Skaal, Venfkab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig;
Rundt om mig seer jeg Glæde,
Og i mit Bryst den bygger sig,
Et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er mild og munter Dyd;
Mit Ønske: hele Verdens Fryd,
Min Mening: Toffen græde!

Baggesen.

74.

Naar, som vi daglig see, desværre!
 Den Gode!, Kløge lider Nød,
 Mens mangen dum og nedrig Herre
 Sødtt slumrer midt i Lykkens Skjød;
 Naar Daarens frydefulde Stemme
 Stolt dæmper Armod's Klagelyd;
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Den Vises Suk og Daarens Fryd.

Naar sultne Bondes spildte Klage
 Gjenlyder fra den stolte Borg,
 Hvis Ejermand, blandt gode Dage,
 Forhaaner Brødres Nød og Sorg,
 Og, døvende Naturens Stemme,
 Ved deres Sved og Blod bli'er rig;
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Hans Rigdom og hans Bønders Skrig.

Naar en uskyldig, dydig Kone
 Mis kjendes af en nedrig Mand;
 Naar Strømme Taarer ei forsoner
 En ægtefæbelig Tyrann;

Naar hun sit Liv maae tavst bortgrænne,
 Skjønt hun af ingen Brøde veed ;
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Den lidende Uskyldighed.

Naar en troskyldig yndig Pige,
 I uerfaren Ungdoms Vaar,
 En af vort Rixns Foragtelige
 Uheldigviis til Elsker faaer,
 Og Skuffet maae tilsidst fornemme
 Dagtalesens og Kummers Braad,
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Den yndige Forsørtes Graad.

Var ei den Gæst af røde Druer,
 Hvo vilde længer blive her?
 Thi hvor den Viises Die skuer
 Det møder lutter Lidelser.
 Høit lyder Undertryktes Stemme,
 Forsørtes Skrig fra Syd til Nord!
 Op, Brødre! drikker for at glemme
 Vor hele sørgelige Jord!

Baggelsen.

75.

Lad speculerende Marcel
 Sin Pen andægtig tygge,
 Og et Lyksaligheds-Castel
 Af Wiisdoms-Stumper bygge.
 Ja! lad ham hente Mat'rial
 Hos Svinelæ'ers Oracler,
 Og, naar han seer sit Ideal,
 Troe, han har gjort Miracler.

Men lad kun paa det stolte Huus
 En skarp Konstdommer blæse,
 Saa falder det i Støv og Gruus
 Paa Architektens Næse.
 Den Hedning af en Recensent
 Al Verden da fortæller:
 Marcel forstaaer af Fundament
 At bygge Lustcasteller.

Sandt nok, man ei i tomme Ord
 Lyksalighed skal finde.

So! mal den ved et Skriverbord,

Saa maler du i Blinde.
 Fornuftens Granskninger, min Ven!
 Opdage den vist ikke.
 Nei, hvo som ret vil kjende den.
 Maae kunne see og drikke.

Lig frygtfom Nattergal den er
 Ei let at overraske,
 Men kommer gjerne, hvor den seer
 En glædesvanger Flaske.
 Med Lyst den hører Benners Spøg
 Og lugter Druesaften.
 O! lad os gjøre et Forsøg,
 Og fange den i Nften.

Men hver af os maae som en Mand,
 Ja som en Kæmpe drikke,
 Den, som castrerer Viin med Band,
 Den taale vi her ikke.
 En Draabe Band forstyrrer reent
 Fortrolighed og Glæde,
 Og driver til at drikke peent
 Og drukkende at græde.

Nei!

Nei! lad den skjære Druesaft
 I vore Hjerter flyde,
 Og med sin underfulde Kraft
 Hvert Tavsheds-Lukke bryde,
 Lad den vort hele Underste
 I glade Dine male,
 Og byde Tungen stammende
 Hver Talsløse udtale.

Ja lad den til fortroltig Lyst
 De Danske Hjerter stemme,
 Saa vil hvert varmt og aabent Bryst
 Lyksalighed fornemme;
 Saa føle vi dens søde Spil
 Paa vore Hjertestrænge,
 Og synge, drukkende dertil:
 Vor Konge leve længe!

Tode.

Forsangeren.

Ved bredden Bord vi samle os

Sætte os, leire os.

Hver ærlig Mand maae sidde hos.

Kom sid hos! kom sid hos!

Ærlighed og Glæde

Her skal have Sæde!

Flasken gaae til Læg og Lærd!

Vinen glæde hver som er

Viin og Glæde værd!

Alle.

Flasken gaae til Læg og Lærd!

Vinen glæde hver som er

Viin og Glæde værd!

Forsangeren.

Forsalfket Viin og falske Ord

Søde Ord, fletste Ord

Vi taale ei ved dette Bord,

Venners Bord, Glædskabs Bord,

Med

Med en Hykler drikke
 Egte Danske ikke.
 Druesaften være Franſk,
 Hjertet dog er Fædrelandſk,
 Blodet dog er Danſk.

Alle.

Druesaften være Franſk, o. ſ. v.

Forsangeren.

En god Vijn er en Qvægelse,
 Liſtigſte Qvægelse
 Som Gud gav den Arbeidende,
 Svedende, Nyttende,
 Kunſ i ſure Dage
 Vør man Vinen ſmage.
 Det vare vore Fædres Skif:
 Lade Kroppe aldrig ſik
 Slidens Syrkningsdrik.

Alle.

Det var vore Fædres Skif, o. ſ. v.

Fors

Forsangeren.

Saa trolig har jeg Dagen brugt,
 Vandet brugt, Haanden brugt,
 At af min Flid skal høstes Frugt,
 Moden Frugt, nyttig Frugt.

Saae den Skam, som svigter
 I sit Embeds Pligter!
 Dagens Byrde, ærlig Sved,
 Brodre! gav mig Rettighed
 Til at drikke med.

Alle øvrige.

Dagens Byrde, ærlig Sved,
 Broder! gav dig Rettighed
 Til at drikke med.

Forsangeren.

Saa er da hver, som sidder her,
 Driker her, frydes her,
 Sin Flaske og sin Glæde værd,
 Vinen værd, Glæden værd.
 Druesaften flyde!
 Sang og Skaaler lyde!

Kon:

Kongens og hans Huses Vel!
 Kjække Sandheds ; Venners Hæld!
 Frihed til hver Træl!

Alle.

Kongens og hans Huses Vel!
 Kjække Sandheds Venners Hæld!
 Frihed til hver Træl!

Lode.

77.

Benſkab, Kjærlighed og Biin
 Skal vort Løſen være,
 Lad kun Loffen følge ſin
 Uſle, dumme Lære!
 Den, at man bør ikke
 Følge Fædres Skikke,
 Elſke, ſynge, drikke.
 Brødre! ſkænker bredfuldt Maal!
 Det er vore Fædres Skaal.

Lee og spørg med sin Ven,
 Ved hans Vanhæld græde,
 Trøste ham, faae Trøst igjen,
 Er en herlig Glæde.

Brødre! Glæden nyder,
 Som os Venfæb byder!
 Viin i Glasset gyder!
 Brødre! Skjænker bredfuldt Maal!
 Drikker! det er Venfæbs Skaal!

Modgang ofte i vor Barm
 Bolder bitter Smerte,
 Men i elsket Piges Arm
 Trøstes qualfuldt Hjerte.
 Kummer der forsvinder,
 Selv paa blege Kinder
 Glædens Taare rinder.
 Brødre, Skjænker bredfuldt Maal,
 Det er vore Pigers Skaal!

Vel tildeelte Skjæbnen hver
 Sine viffe Plager,
 Men den klare Drué er

Naad mod Suk og Klager.
 Tidt Erfaring lærte,
 Den, i sorgfuldt Hjerter,
 Skabte Fryd af Smerte.
 Brødre! Sjenker bredfuldt Maal!
 Det er Fader Evans Skaal!

Skaalen hædre bør den Mand,
 Som ei hader Piger,
 Som ei blander Viin med Vand,
 Venfkaab aldrig sviger.
 Vi, som Venner ære,
 Amors Lænker bære,
 Nødig Viin undvære,
 Vi vil Sjenke bredfuldt Maal!
 Det er vores egen Skaal!

M. P. Kruuse.

(Efter Búrger.)

Hr. Bacchus er en skønne Mand,
 Han giver hvad man søger,
 Meer end Apol, den Viremand,
 Med samt hans Nodbeøger.

Han er saa opblæst af sin Sang
 Og Guldet paa hans Lyre;
 For Røgter har han dog, af Trang,
 Sig engang ladet høre.

Paa Borg han ei en Sopken fik,
 Saa lidt hans Viren gjælder;
 Nei! der er skønnere Musik
 I Fatter Evans Kjelder.

Og, skjønt Apol vel stundom kan
 Sin Sang med Nette prise;
 Er Bacchus lige vel en Mand,
 Som og forstaaer sin Vise.

Vi lade Phoebus paa Parnas
 Sig med Discanten fryde;
 En Sang af Bacchi Cantor: Vas
 Skal os dog bedre lyde.

Til Phoebus vil man neppe see
 Hos Store og hos Rige,
 Men derimod med Bacchus de
 Umgæes som deres Lige.

Hvad, Brødre! skulde vi, for Spas
 Forsøge paa at drive
 Den Nar, Apollo, fra Parnas
 Og det til Bacchus give?

Den Laurbærskov vi ville saa
 Med samlet Magt udrydde;
 Dog lade vi en Haandfuld staae,
 For dermed Steg at krydde.

Naar Muserne for Laurbær saae
 Viintræets slanke Grene,
 Og Glaserne, til Svale, staae
 I klare Hippokrene;

I

Da,

Da, Kjönt udvortes Erbarhed
 Forbød dem vel at drikke,
 De skulde, af Nysgjærrighed,
 Et Fad i Løndom svikke.

Men, fik de Smagen først engang,
 Og følte Vinens Varme,
 Hver hørte, glad, vor Driffesang,
 Og fløi i vore Arme.

Thaarup.

79.

(Efter det Endste.)

Sin Handel mig Niels Kjøbmand priser,
 Og hvad den aarlig bringer ind,
 Til skyldigst Gjensvar jeg ham viser
 Min Pige og min Flaske Viin.
 Han raaber: giv ei Haand til Sorgen,
 Men slaae den Pige af dit Sind!
 Bliv Kjøbmand! sælg, men drik ei Viin!
 O ja, i Morgen!

Nei,

Nei, siger Stax, en lærd Magister,
 Jeg bedst veed det, som tjener dig;
 Det er Fortale og Register,
 Som gjør en Mand berømmelig.
 Dog, større Konst er dig forborgen,
 Og den er dog Umagen værd;
 Skriv Noter, Ven! saa er du lærd.
 O ja, i Morgen!

Hr. Buldrian von Kroglov skriger:
 Du skal studere Lov og Ret!
 Du Drog, som elsker Vin og Piger,
 Og endnu værre! er Poet.
 Du skriver Vers, og ta'er paa Borgen;
 Bliv flog! malk Undersaat og Stat!
 Kort, gjør som jeg, bliv Advocat!
 O ja, i Morgen!

Pancratius, berømt blandt Læger,
 Seer gysende vort Benneslag,
 Forbander Glæden ved vort Dæger,
 Og taler grundig i den Sag
 Om Gift, som er i Vin forborgen,

Citerer mangel Høilørd Mand,
 Og raader mig at drikke Vand.
 O ja, i Morgen!

Erfaring og Fornuft os sige,
 At Vinen blev til Glæde skabt,
 Og den, som haaner Kys af Pige,
 Har Livets halve Glæde tabt.
 Vel! vi chicanere Sorgen!
 Din Piges Skaal! min kjære Ven!
 Og, gid vi samles snart igjen,
 Ja, gid i Morgen!

Thaarup.

80.

(Efter Sagedorn.)

Sil Viindruens Priis
 Sang, hver paa sin Viis,
 Druider og Barder og Magi.
 At hvert Ord var sandt,

Seg

Jeg ofte befandt,
 Recubans sub tegmine fagi.

Ben! drik du mig til,
 Og derpaa vi vil
 Circumdare brachia collo.
 Forfkriv mig fra Rhin
 Den herlige Biin!
 Et eris mihi magnus Apollo.

Den fylder med Lyst
 Sin Lovsangers Bryst,
 Corpusqve animusqve juvantur,
 Og, troe du mig, den
 Er Kjærligheds Ben,
 Et in una sede morantur.

En Sandhed det er,
 Det tilstaaer Enhver:
 Tot sunt in amore dolores,
 Dog skrækkes vi ei;
 Vi følge vor Bei,
 Nostros agitamus amores.

Nu, Skaal for din Glut!
 Hun er nok lidt but,
 Durus pater, ipsa severa,
 Hun piner dig lidt,
 Du sukker saa tidt:
 Nimum mihi casta Neera!

Ved Spøg og ved Viin
 Du muntre dit Sind,
 Corpus, animumqve labantem,
 Slut Sorgen kun ned,
 Naar Phyllis er vred,
 Miserum si spernit amantem.

Riber.

81.

Du Abekat! som grunder alle Dage
 Paa naar en Dansk Regent hedd' Godofred,
 Hvor langt der er fra Odin til Rolf Krage
 Et coetera, hvad kommer Sligt os ved?

Men hvor man bedst den fjære Viin kan give,
 Hvor til sin Punsch man helst skal hente Rom,
 Hvorledes vi vor Aften skal fordrive,
 See saadant bryder du dig intet om.

Nei, Glas, Hr. Bert! og Viin, som aldrig sviger,
 Og Skaal paa Skaal! for hvem? ih nu! lad see!
 So først en Skaal for alle smukke Piger,
 Saa for mig selv og saa for Muserne.

Ja Muserne et oprømt Hjerte ynde;
 Altsaa min Ven en Skaal for hvem af dem.
 I Sang, i Sind harmonisk vi begynde;
 Og Gratiernes Skaal naar vi gaae hjem.

Hvi skulde vi i bitter Sorg udbryde?
 Hvi gjøre saur hver Time dobbelt lang?
 Nei høit og raskest og galt vor Stemme lyde!
 Den gustne Naboe ærgres ved vor Sang!

Enhver af os har sin tilbedte Dige;
 Bort Liv, vor Fryd var uden Elskov Glas;
 Altsaa, min Ven! en Skaal foruden Dige!
 Min elskte Chloris Skaal af fulde Glas!

Pram.

82.

Lad Aaret forandres og væltes omkring,
 Vi drikke saa rolig ved Tidernes Sving;
 Ved Naaneders Skifte og Dagenes Fald,
 Vi føle, vi vide dog stedse vort Kald.

Lad Vintren kun true med Frost og med Slud,
 Den vil os kun hindre at vove os ud;
 Naar Vinduet skinger ved Stormens Allarm,
 Da blive vi inde og drikke os varm.

Og

Og kommer saa Vaaren, med mildere Luft,
 Saa duster vor Punsch iblandt Blomsternes Dufte,
 Da spiller i Glasset den qvægende Taar,
 Og beder velkommen den yndige Vaar.

Naar Sommeren tænder en hedere Brand,
 Kun Toffen da gaer og sig lædsker med Vand,
 Nei Phoebus os raader, naar Heden er størst,
 At slukke i Punschen al Hede og Tørst.

Saa kommer vor Bacchus, vor Glæde, vor Trøst,
 Og bringer til os den velsignede Høst;
 Den modnende Drue da vinker os hen,
 At drikke og drikke og drikke igjen.

Abrahamson.

En tungsinde :: melancholisk Mand,
 Som sig aldrig fryder,
 For hans Blod ei flyder,
 Han den Stakkell :: han maae drikke Vand! ::

Hvo som træller :: uden egen Skyld,
 Og sig alle Dage
 Maae med Arbeid plage
 Han bør styrkes, :: lad ham drikke Ol. ::

Naar Soldaten :: staaer paa Isenpost,
 Og hans Legem gyser,
 Blodet i ham fryser,
 Brændevinen :: er hans Raad mod Frost.

Den Forliebte :: som har traurigt Sind,
 For han ei kan vinde
 Sin Beherskerinde,
 Lad ham trøstes :: ved den ædle Viin.

Men den Usling :, som sig bilder ind,
 At det sig ei sømmer,
 Man sit Glas udtømmer,
 Lad ham, Venner! :, drikke Medicin.

Vi som tage :, Glæden hvor den faaes,
 Sørgeløse, glade
 Aldrig Griller lade
 Komme nær os, :, Punschen er for os.

Saa forkynde :, Punschen Trostabs Drivt;
 Og hvo med os ikke
 Venstabs = Skaal vil drikke,
 Sid han drikke :, Galde og Forgift!

Abrahamson.

Jeg priser Druens ædle Saft,
 Og Helten, som det Mod har havt
 At bringe den til Norden!
 Hvor den er kraftig, sund og god;
 Den styrker Vid og giver Mod,
 Den varmer op vort kolde Blod,
 Og fryder hele Jorden.

Lad Cleon gaae og græmme sig,
 For Phyllis er ubøielig,
 Jeg ynker ham og drikker;
 Hvi gjør han ikke ligesaa,
 Til Sorg fra Sindet flygte maae?
 Thi Elskov selv ei kan bestaae,
 Naar man sit Glas udstikker.

Lad Spradebassen gjøre Vind,
 Han skal nok stikke Niben ind;
 Thi, springe mine Flasker,
 Og han en Biinplet paa sig seer,
 Saa skriger han, men jeg kun leer,

Og Daaren taler da ei meer
Om Stads og Byens Taster.

En Gnier lukker ængstefuld
I jernbeslagne Skrin sit Gulb;
Hans Penge ham kun plager;
Men jeg, langt mere viis end han,
Min Flaske holder vel i Stand;
Hos mig ei Guldet ruste kan;
Jeg tidt i Skrinet rager.

Den vantroe Staffel ynker jeg,
Som Vinens Nektar smager ei,
For Lægen ham det nægter;
Jeg drikkende bestemmer dem,
Som med sliq Falshed komme frem;
Jeg, sund, hver Aften krydser hjem,
Til Trods for hver en Bægter.

Poeten sveder og hans Pen
Han slænger ofte bister hen;
Han kan ei høit nok stige.
Hans pæne Muser leer jeg ud,

Og lystrer ei Parnassets Bud,
 Jeg af den tappre Vinens Gud
 Saaer Mod og Vid tillige.

En Taabe løber ofte gal,
 Og drikker Vand, for at faae Tal,
 Som han om Natten drømmer.
 Men Lykken gaaer ham dog forbi.
 Paa det og andet Narrerie
 Jeg seer med dyb Philosophie,
 Og viis min Flaske tømmer.

Obelig.

85.

Alle Guder paa Parnas
 Glæde sig ved fyldte Glas,
 Rundt omkring og hvor de ere
 Drikke de og froe vil være.

O hvor

O hvor venlig seer han ud,
 Druesaftens muntre Gud!
 Hvo ei Fryd i Punsch kan smage
 Følte aldrig glade Dage.

Skjult i Nektars klare Damp
 Vinker Evan os til Kamp.
 Brødre! Templets Dør er aaben.
 Der staaer Punsch, og her er Vaaben.

O min Bacchus! und mit Bryst
 Varig Punsch og Punsche-Lyst,
 Du, som har i Secter druffet,
 Og endnu din Tørst ei sluffet.

Er din Yndling end for svag
 Til at drikke Nat og Dag,
 Vil jeg dog til Striden ile,
 See mit Fald og rolig smile.

Thi jeg veed, en Epheu-Krands
 Skal omstraale mig med Glands,
 Naar jeg stor i Kamp er funden,
 Om jeg end bli'er overvunden.

Tørsten

Tørsten brænder alt mit Bryst
 Kom, min Ven! og vov en Dyst;
 See, hvor skjønt mit Vaaben blinker,
 Hør engang, hvor rask det klinker!

Kom, min Ven! som jeg og nyd
 Gunders og Gudinders Fryd;
 I vort Glas Maiader dandse
 Og vor Bacchus gi'er os Krandsse.

Tostrup.

86.

Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret,
 At Ingen meer bereist man nævne kan,
 Skjønt jeg ei har mit Opholdsted forandret
 Fra den Tid, jeg først saae mit Fødeland.

Franz Drake gif vel eengang rundt om Jorden,
 Og gjorde sig derved uddødelig;
 Men jeg, som blev bestandig her i Norden,
 Den hele Jord har tidt gaaet rundt om mig.

Jeg

Jeg har lært alt hvad Menneſter kan lære,
 Og ingen Ting er bleven ſkjult for mig.
 Selv Alchymie gjør mig den ſtørſte Tre:
 Sex Flaſker Viin, drik dem! — ſaa er du riig.

Jeg har ſeet alt hvad Jorden har i Cie,
 Fra Kola af og indtil Kolazin,
 Men af alting dog intet kan opveie
 Mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin.

Segg hvo ſom vil en Cirkel at kvadrere,
 Det fandtes ei af Noget paa vor Jord,
 Men jeg har ſeet Quadrater circulere,
 Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale,
 Jeg havde mig engang en liden Kruus,
 De Viisens Steen, hvorom ſaa mange tale,
 Den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus.

Med den kan jeg ſaae Griller til at vige,
 Med den kan jeg ſaae Sorgen til at lee,
 Med den kan jeg indtage hver en Dige,
 Med den kan jeg forborgne Sager ſee.

See

See Evan hist! Velkommen Glædens Fader!
 Kom, fyld mit Bryst med jordisk Salighed!
 Din Magt jeg mig med Bøllyst overlader,
 Og synker Mod og Lyst og Styrke ned.

P. M. Trojel.

87.

Var Odin ei den Bifeste i Norden?
 Ei Gud, saa stolt som vel Homerus har?
 Han vredtes kun, — og Himlen brølte Torden,
 Han tænkte: Danmark bliv! — og Danmark var.

Men hvad var vel hans Glæde her paa Jorden?
 Mon evig Kamp og evig Baabenbrag?
 Var hans Musik en uophørlig Torden?
 Var Throner kun hans Attraae Nat og Dag?

Nei! nei! saa vild var vor Bælfader ikke;
 Hans Lyst var Sang, og Øl og Mjød hans Drik;
 Han slog kun for i Roe at kunne drikke,
 Og fyldte Bægges Klang var hans Musik.

Men

Men, da han blev omsider kjed af Jorden,
 Saa skabte han et varigt Himmerig,
 En Salighed for Kæmperne i Norden,
 Et Valhalla til Fryd for dem og sig.

Thor tog et Fjeld af Norges Marmorflipper,
 Og vendte det, og satte det til Bord;
 Derpaa stod Krus med Mjød, som aldrig slipper,
 Og Braga blev til Gud for Sangen gjort.

Valhalla stod Elysium til Skamme;
 Balsader drak, før han soer heden hen,
 En vældig Drik, — og stak sig i det samme,
 Og soer til Valhalla, — og drak igjen.

Hver Scandinav fik Lyst til Asgaards Glæde,
 Og elskede Dyd og øv'de Heltedaa
 For der at faae blandt Aserne et Sæde,
 Og smilede ad Dødens hvasse Braad.

Saa gjorde og den stolte Danske Konge,
 Som hiin Tyran lod Orme stinge død;
 Man hørte ham i Pinen glad at stunge,
 Jeg gaaer til Odins Sal at drikke Mjød.

Og var der vel en Helt paa Danske Slette,
 Som, Valhal vis, i Kampen veg en Fod?
 Nei, for sig der til Bords at kunne sætte,
 Han sidste Draabe Blod for Landet lod.

Var Valhal da saa stolt et Himmerige,
 Og vi det ei hølagte, — Skam os da!
 Vi synge rask, og drikke tæt tillige,
 Saa have vi jo her — et Valhalla!

P. K. Trojel.

88.

Før Noæ Tid var Adams Børn kun Toffer;
 De nøde kun det halve Liv;
 Med Pigerne de dreve Narrensposser
 Og det var al der' Tidsfordriv;
 De kjendte ei den ædle Kraft,
 Som ligger skjult i Druens Saft.

I Verdens Vaar dog bedre Druer vare,
 For Kunst har ei Naturen naaet;

Men

Men tænk engang, hvor de var store Narre,
 Som saadan Frugt paa Ranken aad.
 Derfor kom og en Strøm af Vand,
 Og druknede dem Mand for Mand.

Saa saare dum var Lamechs Søn vel ikke;
 Han pressed' Saft; ham være Tak!
 Men Saften selv forstod han ei at drikke;
 Thi han sig su'd i Genrum drak;
 Derfor bekom han og til Løn,
 At udlees af sin ældste Søn.

Maaskee først Cham opfandt den Kunst at drikke,
 Og drak i Selskab med sin Søn;
 Men vor Papa og Sem forstod den ikke;
 De drak vel Nok, men drak i Løn.
 Ak! hvis kun ei der' Afkom fik,
 I Arv fra dem den samme Skik!

Den gode Loth, som vi bør ellers hædre,
 Da han i Vin fandt stor Behag,
 Han gjorde det dog ikke meget bedre;
 Thi han med Qvinder drak i Lag;

Og

Og hvo med dem har tømt en Pot
Den samme Fare staaer som Loth.

I Japhets Slægt en større Toffe gives,
En Tyrste udi Albion,
Han vælge skal hvordan han vil affives,
(Hvad Frihed gi'er ei Albion?)
Hans Valg — hvor faldt det Manden ind?
At ville døe i et Fad Biin!

O Viisdoms Maal! o Held for vore Dage!
Vi Mænd, som Clubber først opfandt,
Vi ønske ei den gyldne Tid tilbage,
Bed Byttet man kun lidet vandt.
At drikke i en Club som vor
Er meer end alle gyldne Aar!

M. K. Trojel.

89.

Om jeg paa min Samvittighed
 Min Mening skulde sige;
 Saa tilkom Bacchus første Sted
 I Fordums Guderige;
 Han Glæden fandt i Druerne;
 De andre? — Ja! hvad gjorde de?
 Hvad Godt man om dem haver
 Er skeet ved Evans Gaver.

Naar Zeus i tordensvanger Skye
 Lod grunt sin Lhild knittré,
 Saa halve Guder maatte flye,
 Ja selv de hele zittre,
 Man Bacchus dog frimodig saae
 Til den opbragte Tordner gaae,
 Og med de søde Klukke
 Hans Brede at udslukke.

Apollo sad saa mangen Gang
 Og brød sin Pen i Stykker,
 Og pønsede omsonst paa Sang;

Thi Manden havde Nykker;
 Men Bacchus gav ham Druesaft
 Strax blev hans Mand opfyldt med Kraft,
 Og lod sig liflig høre,
 Og kunde Hjerter røre.

Man Mars, skjønt han var Krigen's Gud,
 Saae tidt for Krig at grue.
 Naar han var nylig kommen ud
 Fra Smæde-Gudens Frue,
 Han vaklende til Bacchus gik;
 Der drak han sig en vældig Drik,
 Hvorved hans Haand blev hærdet,
 Og Sjelen uforfærdet.

Cybele, Oldemoderen
 For Guder og Gudinder,
 Krøb svag, ved Stok, til Bacchus hen,
 Fandt Styrkning og Veninder;
 Hun drak og fuld af Andagt blev,
 Græd, drak og stærkt paa Dyden drev,
 Og denne Andagts-Lue
 Blev tændt ved Evans Drue.

Bellona

Bellona drak og Venus drak,
 Diana, Musen drukke,
 Der var en Støi, der var en Snak
 Ved Flasken blandt de Smukke.
 Her Knobren løb om Jagt og Pragt,
 Om Bers og Kamp og Elskovs Magt,
 Dog ved hvert Glas, de tømte,
 De Bacchus høit berømte.

Tritonia, thi hun var viis,
 Og Zeus af Hjernen sprungen,
 Paa Binen satte største Priis,
 Sin Flaske drak utvungen.
 Dog Ingen bør forarge sig,
 Vel sandt, hun drak, men hemmelig.
 Hun drak af alle Kræfter,
 Og Blisdom fik derefter.

Kort sagt: al Gudeskaren drak;
 Den blinde Pog med Buen
 Selv sagde Fader Bacchus Tak,
 Fordi han preste Druen.
 Naar han var vreden, mat og heed,

Men fik sin Tørst kun slukket ned,
 Paa ny man saae ham smile,
 Og spidse sine Pile.

Og vi, og vi bør Bacchus Tak;
 Thi ogsaa os til Bedste
 Han fandt, at hvor man Vinen drak,
 Der fik man glade Gæste.
 Thi hvo er den, som af sin Varm,
 Naar Druens Saft har gjort ham varm,
 Ei Grillerne forjager?
 Hvo tænker da paa Plager?

Vi her da ofre Vinens Gud;
 Dog bør Fornuften raade;
 Og dette er dens store Bud:
 „Drik kun, men drik med Maade!
 „Glem ved dit Glas al Rang og Evang!
 „Bær glad ved Viin med Sang og Klang!
 „Hver drikke, som han lyster!
 (Dog ingen som en Kryster.)

Høit stiger nu min Lyst, mit Mod,
 Mit blanke Glas at tømme.
 Hver Ven, som elsker Druerblod
 Og Fryd, sig ei forsømme,
 At stemme i med Frydesang,
 Ved Glassets muntre Klang Kling Klang,
 En Skaal, som bør at være
 Til Fader Evans Ære.

P. T. Bandal.

90.

Vingudens Gaver alt Bordene pryder,
 Glassenes Blinken til Glæde indbyder!
 Kommer da Brødre! som Muserne dyrke,
 Kommer og skaffer Jer Tænkraft Styrke!
 Synger og drikker og glemmer al Strid!
 Bruger med Glæde den kostbare Tid!

Traurige Tanker, som Sindet nedtrykke!
 Døvelende Frygt for en muelig Ulykke!

Nagende Udfigt i Fremtidens Scener!
 Tavshed, som skjuler hvad Hjerterne mener!
 Lader i Aften vort Selskab med Fred!
 Giver til Glæde og Lystighed Sted!

Sætter de lokkende Glassee for Munden!
 Drikker med lystige Miner til Bunden!
 Latter og Spøgten lad kryde vor Glæde!
 Søger i Biskoppen Viisdommens Gæde!
 Klogest blandt alle vi den agte skal,
 Som sig i Aften kan vise meest gal.

Skaal for den Skjønhed, som Muserne ærer!
 Skaal for hvert Hjerter, som Kjærlighed nærer!
 Skaal for hver Elsker, som Tavshed bevarer,
 Og mod Bagtalelse Kjønnen forsvarer!
 Skaal for hver Kone og Enke og Møe,
 Som ei tillader sin Elsker at døe!

Skaal for det Hjerter, ei Falskhed forgifted',
 Skaal for vort Selskab, som Munterhed stifted',
 De, som led' glæde blandt Selskabets Lemmer,
 Synger

Synger med mig og det Dnske istemmer:
 Sid at vi ofte, til fælleds Behag,
 Maatte opleve saa lystig en Dag!

Wibe.

91.

Lad, grumme Skjæbne! kun dit Had tiltage,
 Og forfølg kun mig!
 Aldrig min Sjel din Haardhed skal beklage,
 Jeg veed Trøst imod dig:
 Ved Bacchi Gaver
 Naar Foden raver
 Blandt Bacchanters Tal,
 Da Kongers Brede,
 Lynildens Hede
 Mig ei hindre skal
 At være lykkelig,
 Lykke! uden dig.

Wibe.

92.

Wiisdom ei hos Ungdom boer!
 Er de gamle Fædres Ord.
 Lad de Gotsfolk sig hovmode,
 Si vil nyde Livets Gode.
 Zarpagon, paa Gravens Bred,
 Vere for hver Skilling ræd;
 Larne, mens hans Wiisdom giber,
 Imod disse dyre Tider.
 Der som det er Wiisdoms Tre,
 Ingen Tid at være glad;
 Saae den Skam, der viis vil være!
 Nei, i Skyggen af et Fad,
 Lad os hylde Daarlighed,
 Den, som Jorden glædes ved,
 Den, som elsker, drikker, synger
 Og af ingen Nedning veed.

Zetlik.

93.

At Slyngler hæves til Arens Top,
 At Smiger mødskes og Sandhed tigger,
 At Rige sluger de Arme op,
 Og Dyden nøgen paa Gaden ligger;
 At gyldne Stjerne
 Og tomme Hjerne
 Forenes ofte og meer end gjerne,
 Det seer man tidt.

O J! som sukkede tidt med mig,
 Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
 Naar den blev æret, fornem og riig,
 Som Lov og Døddel har ofte truet,
 Forglemmer Taarer,
 Der aldrig saarer
 En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
 Og værer glad!

R 4

Da

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laae
 Paa halve Jorden, og den var volig,
 En Glands med eet jeg i Østen saae;
 Gud Eyan kom fra Olympens Bolig.
 Kun fielden vasket,
 Men feed og lasket,
 Han ned ad Fjeldet barfodet trasked'
 Og ravede.

Han nærmød' sig til det Sted, jeg sad;
 (I Gudens Nafyn stod malet Glæde)
 „Søn! sagde han, du bør være glad,
 „Lad Patrioter forgjæves græde!
 „Naar Ondt kun lykkes,
 „Og Landet trykkes,
 „Og Retten selv af dens Ejener rykkes,
 „Saa tøm dit Glas!“

Jeg tog hans Bæger og tænkte det,
 Og glemte Landet og Landets Daarer,
 Og fandt, at Narren har stedse Ret,
 Som spotter med Heraklitens Taarer.

Jeg hyldeb' Glæde,
 Forsvor at græde,
 Og lov'de Evan, kun ham at græde:
 Gjør J, som jeg!

Zetlik.

94.

Lad Statsmanden Matten hentænke,
 Og grunde paa Nigernes Vel,
 Mit Glas jeg til Manden vil skænke,
 Og ivrigen ønske ham Hæld.
 Phlegmatiske Lærde forklare
 Med Noter Anakreons Bog,
 For mig kan de Umagen spare;
 Thi Evan forklarer den og.

Med Arons Beltaenhed stiger
 Vor Præst paa sin Talestol op;
 Mod Belyst han støier og skriger,
 Mobsagt af sin mødskede Krop.

Den høre, som gjerne vil sove!
 Men jeg, som har en Medicin,
 Der sødere Søvn mig kan love,
 Jeg skænker og drikker min Viin.

Lad Britten kun rase og følge
 Sit vilde, utæmmede Mod,
 Og Havets den skummende Bølge
 Han farve med Galliers Blod!
 Men, loiser han Franste Viinbierge,
 Europa fornærmet opstaae,
 Og Britterne Undergang sværge!
 Selv jeg udi Kampen vil gaae.

Hver følge sin Skik, naar den ikke
 Fornærmer hans Næste, — og jeg
 Vil elske og synge og drikke
 Og vandre den banede Veie.
 En Miltssyg mit Levnet kan laste;
 Jeg leer ad hans tørre Moral.
 Skal Dyden og Viisdommen faste,
 Jeg heller ved Glasset er gal.

Zeolig.

95.

Livet er kun kort, desværre!
 I derfor, som kloge ere,
 Kjøber Leddiker og Skriin!
 Kjøber Liv for eders Penge,
 Hvo som drikker gammel Viin, —
 Lever længe.

Her er Liv tilkjøbs for Penge,
 Hvo, som drikker gammel Viin, —
 Lever længe.

Svage Hjerner! I, som lønner
 Esculapi kloge Sønner,
 Frygter I for Adams Dom?
 Bacchus leer ad Medicinen,
 Hele Verdens Lægedom —
 Er i Binen.

Drikker! — Bort med Medicinen!
 Hele Verdens Lægedom —
 Er i Binen.

Daarer, som Jer Lykke sætter
 I at vaage hele Nætter

For at bære Høiheds Last;
 I, som vil regiere Stater,
 Drikker! I da bli'er i Hast —
 Potentater.

Hvis I vil regjere Stater,
 Drikker! I da bli'er i Hast —
 Potentater.

Tænker, skriver, digter, sveder,
 Efter Lys i Mørket leder,
 Baklende Philosophi!

I, som være vil Propheter,
 Drikker Viin, saa blive I —
 Til Poeter.

Hvis I blive ei Propheter,
 Drikker Viin, saa blive I —
 Til Poeter.

Halvornuftige Phantaster,
 I, som Bacchi Ofring laster,
 Sige, at den hedensk er.

Tosser! som ei Bacchum dyrker,
 Dummere end Hedninger —

J er Tyrker.

Toffer, som ei Bacchum dyrker,

Vil J vide, hvad J er? —

J er Tyrker.

Krystere, som Dine væde,

Dg en Mages Tab begræde,

Som J ikke mere seer.

Staller! drikker, J skal drikke!

Naar J da ei græde meer, —

Kan J hikke.

Intet bedre er end drikke!

Kan J da ei græde meer, —

Kan J hikke.

J Ynkværdige, som sukker,

Naar en Skionhed Diet lukker

For Foræring og Bøn;

Naar mig Venus ei husvaler,

Drukner jeg strax hendes Søn —

J Pokaler.

Hvis mig Venus ei husvaler,

Jeg strax drukner hendes Søn —

J Pokaler.

I Pedanter uden Mage,
 Som, ei værdige at smage
 Bacchi Gaver, drikke Vand!
 Naar I blive kied af Vandet,
 Drik da, hvis I har Forstand, —
 Noget andet.
 Naar I blive kjed af Vandet;
 Veed I hvad I drikke kan? —
 Noget andet.

Stympere, som altid trange,
 For at skrabe Bunker Penge,
 Som I ei at bruge veed!
 I, som nænner ei at drikke,
 Maae, for dog at være med, —
 Droppen sikke.
 Hvis I nænner ei at drikke,
 Kan I, for at være med, —
 Droppen sikke.

Høiheds Byrde at foragte,
 Efter Rigdom ei at tragte,
 Elske med Philosophie:

I, som

J, som dette hove ikke,
 Slæber, stræber, sukker J! —

Jeg vil drikke.

J, som dette hove ikke,

Vli'er i Eders Slaverie! —

Jeg vil drikke.

L. Knudsen.

96.

Er Nogen, jeg er glæderig,

Langt meer end andre Gække,

Hvis Lykke er min Flaskes liig,

Og meget let at brække.

Tidt slog jeg før, jeg slaaer endnu

Mit tomme Glas heel glad itu,

Da sligt et Smal, med Kling i Klang

Er just mit Spil i denne Sang.

Saa skjør er Verdens Fryd, naar mindste Van-

hæld trykker,

Men jeg, der drak mit Glas, jeg leer ad Skaar

og Stykker.

En

En modig Skipper gjør sig til,
 Er opblæst, saa han lugter,
 Naar Bind og Vand ham søie vil,
 Og Farten ei har Bugter.
 Men, skal han bryde Bind og Vand,
 Og slaae sig frem til Havn og Land,
 Hvor kan den tjæred' Admiral
 Da brumme, bande, blive gal!
 Men jeg er hjerteglad, og Andre see sig glade,
 Hver gang jeg krydser tæt langs op ad skiden Gade.

En modig Junker bryster sig
 Allene af den Lykke,
 At være pyntet, Moden liig,
 Med mangt et borget Stykke;
 Men Stodderen blev snart forsagt
 Kom mindste Viinplet paa hans Dragt.
 Jeg derimod kan zire min
 Med Gastsværk fra Bourdeaur og Rhin;
 Og, naar den er opslidt, jeg mig med Adam glæder,
 Thi han var lykkelig den Tid han ei bar Klæder.

En Elsker af det smukke Kjøen
 Maae finde hvad ham lyster,

Opvarte en og anden Skjøn,
 Tilbede skjulte Bryster.
 Saa tidt han seer sig lykkelig,
 Maae han dog ofte græmme sig,
 Naar Svoger gaaer med Kjep paa Luur,
 Og prygler Kat fra Fuglebuur.
 Men jeg er glad og fri og for Rivaler sikker,
 Min Flaske er mig tro, saa Ingen mig udstikker.

En Gnier elsker Gult og Tørst,
 I det han elsker Penge,
 Han har, men fattes allerførst;
 Thi maae hans Arving trænge.
 Hans Glæde er kun sorrigsuld;
 Hans Armod voxer med hans Guld;
 Hans Venner vente paa hans Død
 Og dele det, han aldrig nød.
 Men jeg er glad ved Lidt, og skifter uden Rentier,
 Thi, som jeg tørster tidt, saa arver den, der skjenker.

En Fraadser, som min Bederpart,
 Er glad, men ubesvjet,
 Fordi han er af Svine-Art,

Og sluger sig fornøiet;
 Man seer, at Vand og Luft og Jord
 Maae ofre Sylding til hans Bord;
 Naar han nu fyldet har sin Bom,
 Strax væltes han paa Lodbænk om.
 Der ligger han; — jeg staaer; mig fryder Blin
 og Roder
 Jeg har to Guders Gunst, men ingen Svits til
 Broder.

Saaledes er jeg vel tilfreds,
 Og fast i den Formening;
 Et muntert Sind er allesteds
 Lyksaligheds Forlening.
 For mig maae hver Slags Gjak og Træl
 Indbilde sig, han lever vel.
 Jeg topper Glassets jevne Maal
 Og drikker halve Verdens Skaal.
 Til Lykke Daarlighed! som kalder Svitt For
 vilding!
 Du laster Druesaft! — Lev vel ved tør Ind
 bildning.

U. Stub.

97.

Justinianus Krev en Bog,
 Holdt for, den var fuldkommen;
 En Flaske Viin han til sig tog,
 Og ændrede strax Dommen.
 Det Vinen var, som bragte frem
 Hans repetitum codicem;
 Ja fra den Tid blev Manden klog,
 Og Flasken bær i Lommen.

Man siden i hver vigtig Sag
 Nys for han Kulde domme,
 For Nyttens Skyld meer end for Smag,
 Ham saae en Flaske tomme
 Udaf den Viin, som bragte frem
 Hans repetitum codicem.
 Hvo Manden ære vil i Dag
 Han Bacchum ei forsommel!

Enhver Justiniani Ven
 Med mig sit Glas udstikke!
 Den Viin i Dag, i Morgen den

Vi flittigen vil drikke,
 For den at faae, som bragte frem
 Hans repetitum codicem.
 Enhver Justiniani Ben
 Med mig sit Glas udstikke!

98.

Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikkes;
 Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
 I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
 Den største Helt er den, som tørster meest.

Nops siger: man kan drikke bort Forstanden,
 Den Misanthrop med sine Prækener!
 Byd ham et Glas! han drikker som en anden.
 Fæ bli'er han ei; — man bli'er ei hvad man er.

Naar Stax sig ind i Syllogismer pakker,
 Og viser i Figurer, han er til;
 Saa lee vi kun ad den Monaden, Nacher,
 Og drikke for at vise, vi er til.

Men

Men tys! der er Tartuff, han os bandsætter,
 Og maner os heel ned i Helvede.
 En Volle Bisp til denne Seelenretter!
 Saa gaar han hjem igjen med Bægtene.

Hvad rager os hvad disse Narre sige?
 Nei, Fader Gleim, det er en anden Mand,
 Han siger: drik I Hunde! til I ligge!
 Det kalder jeg for Tro og ret Forstand.

Zans Wurst har sagt, og dette la'er sig høre:
 Ihr Herrn! trinke! darum gab Gott uns Durst,
 Wer in sein Amt, sein Trinken läßt sich stören,
 Der irrt, der irrt. — O store Mand Zans Wurst!

Hr. Zelfengleich vil friske Folk curere,
 Saasnart man ham tre Glas Madera gi'er.
 Sex Glas; — han strax vil til at trepanere;
 For ni han skjær os op mit all Plaisir.

Franz Lämmelein, en Zinzendorffianer,
 Som sukker for der er ei nok af Baal,
 Han drak engang, og strax han Fanden maner,
 Han drak igjen og drak Spinozas Skaal.

Kort sagt: endog de største Orthodoxer,
 Som bli'er betalt for de skal troe til Trods,
 Og alt hvad som kan rime sig paa Orer
 Dem gjør et Glas saa godt som een af os.

Selv Israel, som quæler mig til Døden
 Med sit, Geld! Geld! nun lauf ich länge nicht,
 Saa snart jeg kun kan faae et Glas i Jøden;
 Saa stiler han alt Verler uden Sigt.

Saa brave Mænd kan Bacchus alle gjøre!
 Naar vi kun vil, han sætter det til os.
 Svortil kan ei hans Trolddoms Magt forsøre?
 Og hvo vil ei forevigt hans Roes?

Har I Proces, et Glas strax afgjør Trætten,
 I kan ei troe, hvad Styrken Sagen faaer!
 Følg kun mit Raad, tag Glasfen med i Rætten,
 Saa svær de paa, I ei i Loven staaer.

Kom Brødre kom! nu vil vi til at drikke!
 Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
 I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke.
 Den største Helt er den, som tørster meest.

99.

De Ofterlandſke Konger vil have,
 At før man deres Legemer begrave,
 De blive balsamerede.

Men vi, ſom meer fornuftigere,
 Og følge her den renere Lære,
 Os balsamere Levende,
 Og Legemerne give
 En Salving udaf Druerne;
 Paa det vi kunne blive
 Des længer til Fornøiſe.

100.

(Efter det Tydſke.)

Sorg og Sygdom Himlen Viin
 Os gav til Troſt og Medicin.
 Op! Brødre! fylder Glassets Bred!
 Hver leve, ſom har klinket med!

De leve, de hvis hvide Bryſt
 Og brune Dine os til Lyſt
 Naturen dannede ſaa ſmukt;
 Som følge deres Kald med Tugt!

Den Fyr, som ingen Rosens Mund
 Ukyttet lod til denne Stund,
 Døe sildig og af Kysse mæt,
 Om ellers Noget bliver det.

Den Olding, som endnu kan see
 Og glad paa Ungdoms Glæder see,
 Hans Alderdom henflyde let!
 Og naar han døer, han døe begravt!

Og Digteren skal leve med,
 Som synger Vin og Kjærlighed;
 Han aldrig savne Bennelav,
 Og Roser blomstre paa hans Grav!

 Register.

A.

	Side.
Alle Guder paa Parnas —	206
Arrieg slog Starfodder Rynker paa Næsen	145
At hædre ham, som mildt udbreder —	49
At Slynkler hæves til Erens Top —	223
At være glad, er det en Kunst —	86

B.

Bort, bort med dig, der Krigeren ei ærer	116
Brodne Kar i alle Lande —	125
Brodre! lader Sengen stige —	170
Brodre, op! drikker Viin! —	26

D.

Den Fryd, som ifkun kan bestaae —	106
Den Mand, som talte mig blandt Sine —	8
Den, Skaberen skænkte en opløst Forstand	134
Der hænger du, mit gode Sværd —	111
Der var engang en tapper Mand —	154
2 3	Der

	Side.
Der var en Lov i Grækenland	168
Der var en Skif i Samnien	141
Det er smukt, I gode Tyrker	130
Det gaaer saa herligt overalt	178
Det hændte sig engang	174
De østerlandske Konger vil have	239
Du Ubekat! som grunder alle Dage	199
Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme	81
Du, vort Selskabs Skytsgubinde	6

E.

Ei Kongers Smil, som Avind saarer	65
Enhver, hvis Sjel er stemt til jevne Glæder	3
En Soemand med et modigt Bryst	121
En tungsindet, melancholisk Mand	202
Er Nogen, jeg er glæderig	231

F.

Flye langt fra fredsomt Folk i Nord	40
Fulde hver sit Glas til Randen	20
For Noe Tid var Abars Børn kun Loffer	212

G.

Glad vilte du i Venners Arme	144
------------------------------	-----

Han,

H.

	Side.
Han, som kan ene Glæder skænke	— 24
Held worde den, hvis ædle Hjerte	— 70
Herr Bacchus er en skjonne Mand	— 192
Herr Henrik han sidder saa tankesuld	— 76
Herr Zinklar drog over salten Hav	— 33
Hvad Rusland sig mod Tyrken foretager	— 152
Hvad var Livets største Glæder	— 91
Hver paa Jorden har sin Skik	— 162
Hvi rose I saa vore Fædre	— 160
Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde	— 164
Hvor herligt, herligt gif det til	— 99
Hvor lystig er ei denne Jord	— 123

I.

Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret	208
Jeg priser Druens ædle Saft	— 204
I Keiser Carl Magnus's Dage	— 156
I Sorg og Sygdom Himlen Viin	— 239
Iustinianus skrev en Bog	— 235

K.

Kast dig udi vore udstrakte Arme	— 144
Kjærlighed og fulde Glas	— 104

	Side.
Kom, Brødre! Brødre: Skjænk mig Viin —	14
Kom, Brødre: Kom, nu vil vi til at drikke	236
Kong Christian stod ved høien Mast —	119

P.

Lad Aaret forandres og væltes omkring	200
Lad den, som tryglet Rang og Hæder —	68
Lad din Ungdoms muntre Dage —	138
Lad grimme Skjæbne — —	221
Lad os drikke, lad os synge —	176
Lad os drikke Vinen, vi som kan —	169
Lad speculerende Marcel —	183
Lad Statsmanden Natten hentænke —	225
Livet er kun kort, desværre —	227

M.

Mildt, som Aftenstjernen, smile —	1
Min Doctor er en ærlig Mand —	147
Min Harpe er stemt til Krig —	88

N.

Naar erkjendtlig Gang belønner —	72
Naar, som vi daglig see desværre —	181
Naar Viin og hvad der hører til —	108

Naar

Naar Østens Staale mildt udbreder	—	12
Niels Lembæk var en Hædersmand i Norge	—	44

D.

D hvem der har en Vennevis	—	22
Oldtiden havde een god Skif	—	95
Om du vil adspørge en kivi Philosoph	—	139
Om jeg, paa min Samvittighed	—	215
Om lidt Hedenskab blev bragt	—	149
Omtrent en Mill fra Kjøbenhavn	—	56

P.

Philosophens sande Hæder	—	69
Poeter roste manges Gang	—	171

R.

Rast de fulde Glas skal klinge	—	11
--------------------------------	---	----

S.

Saa saae jeg da den Dag fremtræde	—	135
Skaberens skued' den nyffabte Klode	—	16
Sin Handel mig Niels Kjøbmand priser	—	194
Skal den hedde viis, som det ei rorer	—	166
		Skal

Skal Glæden da være bestemt	—	140
Som Mand og Brødre vi samles her	—	5
Svend Eveskjæg havde sig en Mand	—	29

I.

Til Vindruens Priis	—	196
---------------------	---	-----

II.

Uforfalsket Kjærlighed	—	109
------------------------	---	-----

III.

Var Odin ei den viseste i Norden	—	210
Bed bredden Bord vi samle os	—	186
Venskab, Kjærlighed og Vin	—	189
Vingudens Gaver alt Bordene pryde	—	219
Viisdom ei hos Ungdom boer	—	222
Vi Søemænd gjør ei mange Ord	—	93
Vore elskte Søstre leve!	—	18
Vort Fødeland er endnu rigt	—	74
Vort Fødeland var altid rigt	—	37
Vort Fødeland var ofte Kampens Bolig	—	117
Vort Liv usladigt er og kort	—	102

no. 57. Lve 145